

1846

Kruhy

Prolog.

Čtyřicet dní trvala jeho existence, tedy čtyřicet dní podle počítání času v této galaxii, které část jejích inteligentních obyvatel říkala „Mléčná dráha.“ Čtyřicet dní potřeboval k tomu, aby proměnil počáteční bezmoc v pocit síly. Jméno Jack, které mu dala ona dívka, se mu líbilo. Bylo krátké a znělé, evokovalo sílu a rozhodnost, tedy vlastnosti, jež si osvojil během své nedlouhé existence.

„Jsem Filozof!“

Konečně věděl, co má dělat. Jeho posláním bylo zmnohonásobit své síly pomocí milionů a milionů rezonančních těl obývajících tento svět. Aby toho dosáhl, musel rozprostít své kruhy po celé planetě.

Zatím ovládal první území. Začal v obrovské umělé oboře, nyní kontroloval celé město. Musel se však ještě zmocnit celého světa a jeho obyvatel. Měli v sobě příliš vlastní vůle a nedali se snadno řídit.

Přesto v nich lze vyvolat nadšení.

„Poznej své štěstí.“

I.

„Ilarko!“ -Výkřik přicházel zdaleka, téměř jako z jiného světa. Přesto nevyvolal víc, než nechtěně cuknutí dvou ústních koutků. Následoval sotva slyšitelný povzdech a nakonec bylo vše při starém. * „Zapomněla jsi, že jsme pozváni?“

Dvě dětské oči se zahleděly nepřítomně na protější stěnu a jako by ji nevnímaly, jako by nahlížely do nekonečna, kam zřejmě nikdy nebudou mít přístup jiné osoby. Byly doširoka rozevřené a jejich světlá modř se rozplývala v bledém kulatém obličejíku, v němž pouze drzý nosík momentálně jevil alespoň nádech života, protože se tu a tam nakrčil při jemném kýchnutí.

•^ Rty byly křečovitě stisknuté, bezkrevné a vypadaly jako uzounká čárka. Občas vystřelila do výšky třesoucí se ručka a odhrmula z čela hnědé kudrny.

„Ilaro!“ Hlas ze zdánlivě nekonečnosti zněl náhle podrážděně. A vlastně už se ozýval hodně zblízka, ze vzdálenosti nanejvýš šest, sedm metrů. „Udělej konečně to, co se od tebe chce, prosím!“

Dívka mrkla a oči se jí znovu zastřely mázdrou slziček. Po nose začala současně stékat velká perla. Ozvalo se nové kýchnutí a následovalo srdceryvné zavzlyknutí. Byla to jediná reakce Ilary Clandorové.

Seděla strnule na svém lůžku - a zírala skrz stěnu. Nebo možná skrz esovitě tvarovaný velký regál, na němž byly navršeny její hračky. Lokty se opírala o stěnu a v prstech svírala křečovitě poničené zbytky loutky. Šestiletá bytůstka občas zavzlykala a znovu utrhla kousek trýzněného panáčka.

„Ilaro, to by už snad stačilo!“ vykřikla její matka, když rozrazila dveře a sjela ji hněvivým pohledem. „Čekám už jen na tebe!“

Holčička nereagovala ani ve chvíli, kdy se Dindra Clandorová zjevila v její bezprostřední blízkosti. Zdálo se, že dcera vůbec nevnímá. Matka ji popadla za paži a chtěla ji zvednout, ale Ilarka byla najednou těžká jako kámen. Prudce sebou škubnula a vytrhla se Dindře.

„Pusť mě!“ vyjekla.

Dindra Clandorová ale zavrtěla hlavou a prohlásila přísně: „Řekla jsem, že půjdeme obě, a to taky uděláme. Perikles je milý kluk, stejně starý jako ty, a...“

„Pche, je to blbeček! Nemůžu ho ani vidět!“ Holčička se převálila na břicho a zalehla rozcupovanou loutku, kterou i nadále svírala v obou rukou.

„Už mám dost těch tvých rozmarů! - Zapomeň na něj!“ vykřikla Dindra a snažila se dcerku převrátit zpátky na záda. Ta se bránila ze všech sil, a přece jí matka obratně vytrhla loutku z rukou. Příliš dobře jí při tom nebylo, když viděla Ilarin uplakaný obličej, ale byly důležitější věci, než smutnit kvůli drobnosti, která se stala.

„Ne, ne!“ zavřískla Ilarka. „Vrať mi ji. Mami, já...!“

„Přestaň už konečně trojit!“ nedala se odbýt Dindra Clandorová. „Hodím ji do odpadového nihilátoru a doufám, že se zase dáš do pořádku.“

„To je přece Jack!“ odsekla zalykavě Hára.

Její matka jen pokrčila rameny a odpověděla. „Pravý Jack je pryč, Ilarko, smiř se s tím konečně. Nikdo ho neviděl už dva dny, ani o něm nic neslyšel. Zmizel stejně náhle, jako se objevil. Nejspíš už opustil Olymp.“

Dívka prudce potřásla hlavou a zaječela: „Vím, že je ještě tady, mami! Cítím to. Jack mě potřebuje.“ Vzápětí se opět rozplakala a překulila se na bok.

„Tatínek slíbil, že se po Jackovi podíváme společně,“ zakňourala Ilarka, když se trochu uklidnila. „A nedodržel slovo. To by Jack nikdy neudělal, já to vím.“

Její hořká obžaloba zapůsobila jako přesný vpich do srdce. Dindra Clandorová by byla dala v té chvíli cokoli za to, kdyby se jí nějak podařilo přivést zpátky dcerce jejího malého kamaráda. Musela si však přiznat, že o něm neví zhola nic - a bylo zvláštní, že se ani nikdy nepídila, co je vlastně zač, tenhle křehký, bezmocný chlapec, o kterého se dva týdny starala, jako kdyby byl její vlastní. Prostě mu musela pomoci, aniž ho znala, a on velice rychle vyrostl.

Marně se snažila si na Jacka vzpomenout.

Neviděla ho teprve dva dny a už pomalu nevěděla, jak vypadá. To ale nebylo důležité. Sdělila Ilarce, že její otec nemá momentálně mnoho času, protože musí být skoro pořád na transponderové stanici. Média byla stále plná zpráv a spekulací, týkajících se Sluneční soustavy přemístěné v čase. Nicméně se zdálo, že se situace začíná pomalu, ale jistě opět normalizovat. V prvních dnech po zmizení Terry se na stanici nahromadily tisíce kontejnerů, až hrozilo nebezpečí, že se zhroutí transponderový provoz na Olympu.

„...Ron se s tebou pustí do hledání, jakmile nebude muset pracovat od rána do noci. To ti slibuju, Ilarko, opravdu.“

Dívka zavrtěla hlavou.

„Jindy jsi přece tak rozumná,“ naléhala Dindra dál.

„Já-chci-Jacka!“

„Trapičko!“ zavřela matka a přistrčila dceři poničenou figurku k obličejí. Připouštěla, že panáček má Jackovy rysy, i když se daly rozpoznat jen s notnou dávkou fantazie.

Hára se bleskurychle otočila, až sebou její máti vyděšeně trhla, a vzala jí loutku z ruky. Ta vzápětí odletěla vysokým obloukem k nihilátoru a minula ho jen o několik centimetrů. Hlavu měla napůl utrženou, tělo samý šrám a údy potrhane.

„Tohle není Jack!“ zachřela Hára Clandorová. „Já chci zpátky svého brášku! - Já chci, já chci, já chci...!“ Začala kolem sebe mlátit nohama a rukama a hned nato se schoulila do klubíčka. Kolena si přitáhla k břichu, objala si je oběma pažemi a nereagovala, ať řekla její matka cokoli.

„... posloucháš mě vůbec?“

Nemělo smysl snažit se Ilaru k něčemu přimět. Už jako novorozenec byla svéhlová až hrůza.

^^^

Dindra Clandorová neměla ve zvyku odříkat domluvené schůzky krátce předtím, než k nim mělo dojít - to už by muselo jít o život - ale tentokrát nemohla jinak. Dědala si vážné starosti o dceru - a nechtěla ji nechat doma samotnou. Perikles a jeho matka naopak mohli počkat, vždyť ani nepatřili ke Clandorově rodině, bydleli totiž mimo Silo. Šlo prostě jen o známé z dřívějších časů.

Dinnie si přiznala, že dcerku hodně zanedbala. Jinak by si Ilarka určitě nepřitáhla domů úplně cizího kluka... Bylo zvláštní, že ji už jeho osud téměř nedojímal, třebaže si ještě vzpomínala, jak byla přede dvěma týdny schopná se přetrhnout, aby mu pomohla. Byl tehdy tak bezmocný! Ted' už ale není, a tak bašta fidi. Vzpomínka na Jacka se rozplývala jako mlha v ranním slunci. Dindra Clandorová se přistihla při tom, že v duchu řeší bezvýznamný spor, jestli měl chlapec černé nebo blond vlasy.

Ať byl Jack kdokoli, ať měl jakékoli rodiče, nyní už žádnou pomoc nepotřeboval. Olymp byl jedna z významných planet v Mléčné dráze, křížovka mezigalaktické-ho obchodu. Přistávalo zde nepočítané kosmických lodí a Jack se patrně ukradl na palubu jedné z nich.

Určitě je zase na cestě někde mezi hvězdami, pomyslela si. Je tam rozhodně šťastnější, než tady u nás, v Silu.

Kupodivu jí jeho obraz bledl před vnitřním zrakem čím dál víc. Čím usilovněji se pokoušela si ho vybavit, tím to bylo horší. Opomněli si s Ronem pořídit jeho snímek a uložit ho do paměti. S Ilarkou točili den co den pětiminutovou frekvenci od chvíle, kdy přišla s vířkotem na svět.

Dindra Clandorová pohodila hlavou. V bytě byl klid, až příliš velký klid. Z dětského pokoje k ní nedoléhá jediný zvuk. Ilarina matka kdysi rozhodně odmítla nechat si instalovat do bytu optickou ostrahu. Ona sama by nesnesla tak radikální zásah do soukromé sféry a chtěla, aby její děti vyrůstaly svobodně, ne pod ustavičným dozorem a tlakem.

Nyní pootevřela opatrně na škvírku dveře dětského pokoje. Servo spustil zatemnění okna a hologram před ním znázorňoval nějaký úsek Mléčné dráhy. Dindra teprve po chvíli rozeznala svou dceru, jak leží rozvalená na posteli. *Spinka*, pomyslela si, *a je to tak dohře*. Opět jemně zaklapla dveře pokoje.

Náhle měla spousta času sama pro sebe. Ronald se měl vrátit z transimetrové stanice až za tři hodiny. Na druhé straně se ale Din-dře vůbec nechtělo odejít z domu a nechat dcerku o samotě. Proto přikázala servovi, aby aktivoval jeden z trivideových zpravodajských kanálů.

Přestože už nešlo o nejžhavější novinku, stále ještě se debatovalo bouřlivě o zmizení Terry. Jedna skupina údajných odborníků předložila katastrofický scénář, který překonával i ty nejhrůznější představy. Všichni se shodovali v tom, že Pozemšťané se dopustili obrovské hanebnosti.

„Liga svobodných Pozemšťanů se co nevidět rozpadne,“ prorokoval jeden Bluesan. „Známky rozkolu jsou zjevné už nějaký čas.“

„Pozemšťané měli odjakživa velkohubé řeči, když ale došlo na věc, stáhli ocas pěkně mezi nohy,“ přisadil si Topsider účastníci se panelové diskuse. —

„To není pravda,“ zaprotestoval pomeňší Adaptovaný, který se představoval na rozdíl od Skokanů, Unithanů a ostatních ve špatném světle hned od začátku. „Hlavní svět Ligy svobodných Pozemšťanů...“

„...z ní vystoupil, to je fakt,“ popíchl ho jiný účastník.

Atmosféra diskuse houstla a také režie dělala všechno pro to, aby nakydala na lidstvo všechny hříchy od počátku Stvoření. Navíc jeho zástupce opravdu nepatřil k oslnivým debatérům.

Blbosti, pomyslela si Dindra Clandorová a přepnula na jiný kanál.

Záznam z 1. května 1289 NGL, rozsvítil se popis do obrazu jedné farmářské planety, ukazujícího lány zralého obilí dlouhé, kam až oko dohlédlo, vlnící se moře zlatožlutých klasů pod téměř purpurově zbarveným nebem. Obraz míru a pokoje. Snímací robot prolétal nad zavodňovacími kanály rovnými jako pravítko. Z jejich břehů vzlétala znepokojeně hejna motýlů velkých jako hlava se zebrovým vzorem na křídlech a psychedelicky ševlela. V dále se v protisvětle objevila silueta města, která se rychle zvětšovala. Kamera zašvenkovala na stádo šestinožců, podobných skotu, pokojně se pasoucích na palouku obehnaném energetickou ohradou.

Dindra stále ještě neměla tušení, na jaký pořad to vlastně narazila. Nejspíš šlo o dokument o dodavatelích z agrárních světů. Další detailní záběr však odhalil, že idyla je pouze zdánlivá.

Některá ze zvířat byla už zdechlá a břicha a vemeny měla nafouknutá k prasknutí. Jeden kus se právě sesul k zemi a celé tělo se mu škubalo v nezvladatelných křečích. Marně se pokoušel postavit znovu na všech šest. Pěna kolem tlamy se mu zbarvila doruda krví. Nájezd kamery ukázal vytřeštěné oči trýzněného zvířete.

Obraz nebyl doprovázen ani dramatickou hudbou, ani komentářem. Míhlo se v něm jen jméno planety s příslušnými galaktickými souřadnicemi, které Dindře Clandorové vůbec nic neříkaly. Fascinovaně sledovala další záběry.

Domy v pozadí byly malé a hezké, obklopovala je spousta zeleně. Vypadaly jako v pohádce. Dindra už delší dobu toužila po tom, že se ve stáří přestěhuje na některý z těchhle světů. Jistě, v Silu se žilo příjemně a pohodlně, ale neuspokojovalo ji to natrvalo. Snad to bude jiné za šedesát sedmdesát let...

Uviděla na ulici nějakou skvrnu a hned za ní druhou. Leželi tam nehybně obrovití brouci a jejich krovky zářily nejrůznějšími vzory. Dindru zalila vlna štěstí při pohledu na ně - cítila jakousi podivnou lehkost, i když zasutou někde v její paměti...

Kamera zabrala roj okřídlených hadích bytostí dlouhých jako paže, které se okamžitě vrhly na narušitele klidu. Avšak mrchožrouti se zkrvavenými tlamičkami plnými ostrých zoubků nezmožili nic proti moderní technice.

Gazkarové! Dindře bylo, jako kdyby jí spadly šupiny z očí. Mrtví brouci byli Gazkarové a patřili k cizincům, jež se stali pohromou pro Mléčnou dráhu.

Objektiv kamery zachytil nemilosrdně lidské tělo, které dva okřídlení hadi ohlodávali lačně až na kost. V záběru se objevili další mrtví - pět, deset, dvacet... Leželi těsně vedle sebe, jako kdyby se předtím zúčastnili nějakého shromáždění. A mezi nimi byli vidět Gazkarové a pokroucení tvorové podobní stromům. Mrchožrouti se nezastavili ani před nimi.

Mrtvých byly stovky a zdálo se, že se před smrtí vůbec nemohli. *Ale komu?* Dinnie zavrtěla hlavou a udělalo se jí nevolno. Měla pocit, že bude každou chvíli zvracet, a přece nemohla odtrhnout oči od záznamu. Vesmírná péčota se nyní pohybovala ve svých SE-RUNECH mezi nebožtíky a prováděla šetření.

„Vypnout holo!“ vyhrkla Dindra Clandorová konečně rozechvěle.

2.

„Příkaz nelze provést.“ zachrčel servo. „Možné je pouze přepnout. Abych ti mohl vyhovět, Dindro, musely by se podniknout konstrukční úpravy.“

„Tak si pospěš!“

Dindra Clandorová ztěžka oddechovala, ruce zapřené v bok. Stála uprostřed obývacího pokoje a pomalu se otáčela kolem vlastní osy. Už hodinu přestavovala nábytek. Chystala se k tomu už dlouho a nyní měla pocit, že nadešla poslední možná chvíle, pokud se nechtěla v bytě zalknout.

Prohlížela si změny, ke kterým přikročila, a kroutila hlavou. Nebyla ani trochu uspokojená s novým rozestavením. „Je třeba přemístit přípojky,“ prohlásila důrazně. „Očekávám splnění mého příkazu.“

„Byly by postiženy tři sousední byty.“

„A i kdyby,“ vzdorovala Dindra.

„K takové změně je zapotřebí souhlasu správy.“

„Tak si ten zatracený souhlas obstaráš dodatečně, a je to!“

„Nejsem naprogramován k tomu, abych porušoval předpisy,“ trval na svém nevzrušeně servo. „Zákaz stavebních úprav trvá pět dní od data podání příslušné žádosti. Pokud správa neodpoví, můžeš provést úpravy na vlastní náklady.“

„Pět dní,“ reagovala nakvašeně Dindra. „Opravdu si myslíš, že to vydržím tak dlouho v tomhle svinčiku?“

„Když dovolíš, byt byl v dokonalém, plně funkčním stavu; Negativně se však do něj promítly dosud provedené úpravy zařízení.“

„To je moje věc!“ odsekla Dindra. „Jsem člověk, chápeš? Tvůrčí bytost. Ty jsi jenom počítač, a nemáš potuchy o tom, co je skutečně krásné.“

„Připomínám ti, že je potřeba podat žádost,“ zachrčel servo, když se Dindra chystala připevnit na křeslo dvě antigravitační destičky a nastavit je na nulovou hodnotu.

Neposlouchala ho a dostrkala těžké křeslo na druhou stranu místnosti před trivideovou stěnu. Sama nevěděla, co to do ní vjelo. Pocítila nutkání postarat se, aby do jejího života zavanul nový svěží vítr. Těšila se už, co asi řekne Ron tomu, jak přebudovala jejich domov.

Zavřela na chvíli oči a dvakrát se zhluboka nadechla a zase si vydechla. Náhle se opět vrátila ona hlodavá nelibost, která ji přiměla změnit podobu bytu. „To nestačí,“ zamumlala nespokojeně. „Zjevně je to málo.“

Popadla antigravitační destičky a vrhla se na další sedací nábytek. Druhé křeslo umístila vedle prvního. Barevná skvrna, která se předtím rozzářila na trivideové stěně, se zvětšila. Stále ještě to však nebylo uspokojivé.

Chvilí tam stála, a pak zavrtěla hlavou. Znovu měnila sestavu, přesunovala zařízení a zase je vracela na původní místo. Kroutila hlavou i ve chvíli, kdy přepnula trivideo a na stěně se objevil mřížový vzor. Nějak jí to nešlo všechno dohromady.

Navrstvila sedací prvky na sebe a vytvořila pyramidu. Nábytek z plastické energie byl vskutku výkřikem nejmodernější techniky, protože se dal libovolně přestavovat a sestavovat.

Dindra si zamyšleně přiložila konečky prstů obou rukou k sobě a zdálo se, že je docela spokojená.

„Co se to tu děje? Dinnie, co tu vyvádíš?“ vyjekl Ronald Clandor, který se právě vrátil z práce.

Jeho žena zamumlala cosi nesrozumitelného a dál hleděla mezi prsty složenými do pyramidy. Vzápětí mimoděk strnula, když ucítila Ronovy ruce na ramenou. Objal ji a políbil ji na šíji. Jindy mu splnila, co mu na očích viděla, když se s ní takhle něžně přivítal, dnes ale zůstala chladná. Pomalu ohnula prsty a vytvořila z nich cosi jako plástvový vzor.

„Co je s tebou, Dinnie?“ pošeptal jí Ronald do ucha. „Medituješ?“

Zaklesla prsty do sebe a vyhrkla: „Neruš mě!“

„Hm. Asi jsem neměl odmítnout lneš, když mě pozvala na večeři,“ povzdechl si Ronald zklamaně. „Moje žena se vydává na nějaký esoterický trik a nechá mě zřejmě o hladu. To byl zase dneska zatraceně namáhavý den. Co to vyvádíš s nábytkem? Pokoušíš se postavit babylonskou věž?“

Ron hýl odjakživa dřevák, co se týká smyslu pro krásu, pomyslela si Dindra. Blýskla po manželovi zlostným pohledem a s povzdechnutím svěřila paže. A že by se spustil s lneš? Nemluví už cele týdny o nikom jiném než o nové kolegyni a tvrdí, že sice není moc hezká, ale že přitahuje mužské jako lampa noční múry. „Jídlo máš v přípravě,“ odsekla chladně.

Mamě se snažila soustředit na geometrické tvary, které se jí míhaly hlavou. Jako by z každé pyramidy na ni jukal nesouměrný obličej chudinky lneš. „Je ošklivá,“ zamumlala.

„Kdo?“

„Lneš.“

V té chvíli se Ronald rozchechtal na celé kolo. Dindra se otočila na podpatku a ruce měla křečovitě sevřené v pěst. *Mně se nikdo posmívat nebude, ani Ron ne!* zuřila v duchu.

Její muž právě vytahoval z příhrádky jídelního automatu tenký terkonitový tác a snažil se ni nevysypat. Několik kostek ovoce mu však stejně spadlo na podlahu.

„Co je to za hloupé nápady?“ zeptal se manželky, stále ještě zjevně pobaven, když odkládal podnos. „Ještě dokážu pochopit, že si hraješ s nábytkem, ale co to provádíš s jídlem?“

Dindre se třáslý rty. Vlastnoručně nakrájela ovoce a sýr na krychličky, utřídila je podle barev a navršila na sebe. A co udeřel Ron? Schválně vytáhl tu nejspodnější kostičku, aby zbotil celý pečlivě vybudovaný sýrový oblouk.

„Ty, ty...!“ zasyčela zlostí bez sebe, když si uvědomila, že zničil všechno, co tak pracně vytvářela celé odpoledne. A ještě se jí posmívá! Vykřikla, otočila se a zakrátko za ní i zabouchly dveře sanitární buňky.

„Zamkni mě, servo!“ zaječela. „Nikdo sem nesmí!“

Zvenčí zaslechla Dindra tlumený vzlykot. Ilarku zřejmě vzbudilo bouchnutí dveří a Ron s ní nyní hovořil. V sanitární buňce však nebylo slyšet, o čem se ti dva baví. Dinnie klesla na stoličku před kosmetickým stolem, natáhla si nohy a opřela si hlavu o umyvadlo. Bylo jí bídne a tupě zírala na podlahu.

Na chodbě bylo už delší dobu ticho. *Jestli si Ron myslí, že přílezu ke křížku, šeredně se plete,* pomyslela si Dindra Clandorová rozrušeně. Vzala ze stolku dva tampóny a začala je systematicky cupovat. Pouštěla kousičky na podlahu a zakrátko se na ní vytvořil náhodný vzor. Pohlédla na útržky buničiny, jako kdyby ji čekalo zjevení Pravdy.

Lehoučké kousičky tampónů se vznášely lehce z podlahy a shlukovaly se do nových úchvatných čar a vzorů. Neustále vířily. Dindra Clandorová však pořád ještě nebyla spokojená. Trhala další a další tampóny a házela je na podlahu. Všechny ty hadovité vlnovky, oblouky a bizarní vzory byly sice krásné, ale ještě to nebylo ono, ještě to nevyjadřovalo její pocity.

Povzdechla si a opřela se o stěnu. Únavou usnula.

Probudilo ji bušení na dveře.

„Dinnie, u všech dobrých duchů, jsi v po- • řádku?“

Zvedla hlavu a zmateně se rozhlédla. V první chvíli vůbec nechápala, co se stalo, ale pak se jí vrátila paměť. Na podlaze se válely bílé útržky, ale bez ladu a skladu.

„Pojď už konečně ven, nebo vyrazím dveře!“ vykřikl Ronald Clandor neúprosně.

Má vůbec ponětí o geometrii? napadlo Dindru. Nepřítomně hmátla po vlasovém kondicionéru. Stiskla knoflík spreje a vytvořila na stolku dost velký kopeček pěny.

„Co tam vyvádíš?“

Pěna sesychala. Dindra odhodila lhostejně nádobku - ozvalo se třesknutí, když dopadla na podlahu.

„Dinnie - nebyla jsi celou noc v posteli.“

„Je mi fajn,“ zamumlala, zatímco se marně snažila odstranit oběma rukama pěnovou pyramidu.

„Tak pojď už konečně vén!“ zvolal Ronald. prosebně. Bylo po osmé ráno a měl naspěch, aby nepřišel pozdě na transmitterskou stanici.

Dindra ho v té chvíli litovala, že jen posílá zboží na všechny strany hvězdné oblohy a programuje nové transmitterské stanice. *Nedělá nic tvůrčího a neví, o jaké příjemné rozptýlení se připravuje, chudaček,* řekla si v duchu. „Jen se upravím,“ vykřikla.

Pěnová hora se konečně rozplizla a vytvořila na stolku nepravidelné útvary. Dindra ji spláchla, zvedla se a vyšla ze sanitární buňky. Zřejmě jí to stejně trvalo příliš dlouho, neboť Ronald byl už pryč.

„Máš nějaký vzkaz?“ zeptala se serva.

Na trivideové stěně se objevil Ron. Doslova provrtával očima svou ženu. „Nechápu, co to do tebe vjelo, Dinnie,“ spustil. „Co jsem ti udělal, že se mi vyhýbáš?“ zarazil se a tiše dodal: „Asi bych se měl zeptat lneš.“

„Vypnout!“ zaječela Dindra. Už jen vyslovení jména té nemožné ženské na ni působilo jako červený hadr na býka. A Ronald se o ní zmínil záměrně, aby ji vyprovokoval. • Takhle to ale přece mezi nimi nikdy nebylo! Co se změnilo? Jako kdyby je pomalu, plíživě trávil jakýsi jed - od chvíle, kdy zmizel Jack...

Dindra Clandorová se mamě pokoušela rozpomenout na podrobnosti. Vůbec jí dělalo obrovské potíže se soustředit. Od té chvíle uplynulo sice jen několik dní, ale připadalo jí to stál víc jako podivný sen. Ilarka našla někde v Silu bezmocného chlapce, dovedla ho domů, na to si pamatovala. Ale na všechno ostatní...? Nejspíš to nebylo důležité.

Z dětského pokoje k ní dolehl rámus. Hará zřejmě zase něco vyvedla. Její matka se okamžitě vrhla do vedlejší místnosti. Těsně před očima se jí mihl stříbrný blesk, narazil na zárubeň a odrazil se zpátky. Vykřikla bolestí, když ji hozený předmět udeřil do lícni kosti.

Hará pozvedla ruku a chystala se k druhému hodu. Zmateně zamhouřila vstříc své matce. Bylo na ní vidět, že už zase plakala. Nedalo se poznat, zda zlostí, nebo zoufalstvím.

„Tak dost!“ vyštěkla Dindra.

Holčička vytrčila vzdorně bradičku a z očí jí šlehal vše stravující oheň. „Nejde to dohromady,“ vyhrkla. Klečela na židli a ještě nebyla ani převlečená. Zřejmě vyskočila teprve před několika minutami z postele a hned se pustila do třídění hraček. Na stole se vršily nejméně dva tucty kostek s výjevy z různých světů. Jedna z nich také před chvílí zasáhla Dindru Clandorovou.

„Co nejde dohromady?“ zeptala se matka dívky.

Hará se vztekla hrabala v hromadě kostek a snažila se z nich vytvořit nějaký útvar. Vzápětí je začala horečně vršit na sebe.

Dináru bodlo v prsou a zamyšleně si třela konečky prstů bolavou tvář. Cítila lepkavou vlhkost, a když se podívala na ruku, uviděla krev. Zvedla kostku a zamyšleně jí otáčela v prstech.

Všechny stěny a hrany jsou stejné, všechno je souměrné, nikde žádný rozdíl, přemítala.

„Dej mi ji!“ zavřískla Hará, která mezitím sestavila krychličky ve třech vrstvách do útvaru s čtvercovou základnou. Poslední mezeru vyplnila právě vyžádanou kostkou. Holčička se na okamžik zarazila a vykuleně si prohlížela své dílo.

Také Dindru uchvátila jeho harmonie. *To je přesně ono,* blesklo jí hlavou. *Tohle jsme hledali.*

„Je to fuj,“ zaspála Hará znenadání a rozházela kostky do všech stran.

„Máš pravdu, dítě,“ přisvědčila Dindra zamyšleně. „Nebylo to k ničemu.“

3.

Byl to jeden z dní, které za sebou zanechají vždy trýznivý pocit tíživé prázdnoty. Bylo úplně jedno, jestli ho strávila v posteli nebo se ho snažila přežít horečným chvatem.

Dindra Clandorová se zahleděla do zrcadla a měla dojem, že má před sebou úplně cizí bytost. Jediné, co jí připadlo známé, byl šrám na levé tváři. Nepohnula se celé minuty a pak začala kreslit na zrcadlo rtěnkou záhadné klikyháky. Nemohla si pomoci, ruku jako by jí vedla jakási neodolatelná síla a nutila ji vytvářet nejrůznější spirály a klikatice. Stalo se jí to už včera, když začala předělávat byt, stejně jako předevčírem. A nutkání sílilo den ze dne.

Vtom se rtěnka zlomila a Dindra ji znechuceně zahodila. Snažila se vytvořit cosi dokonalého, ale obrazce na zrcadle byly všechno možné, jen ne dokonalé. Horečně začala rozmazávat čmáranice po zrcadle.

Není to nic potřebného, blesklo jí hlavou, než si přitiskla prsty ke spánkům a bez zábran se rozeštkala.

Do mysli se jí zažíralo tvrdošíjné bzúčení. Trvalo dost dlouho, než Dindra Clandorová pochopila, že kdosi stojí venku na chodbě a neodbytně vyzvání. Nikoho nečekala. V sanitární buňce neměli žádné přenosové zařízení. Potlačila vzlyky a hřbetem ruky si chvatně utřela slzy z obličejů. Rozhodla se, že nechá čekat co nejdéle toho, kdo stál na - chodbě a naléhavě tiskl ruku na senzor domovního hlásiče.

„Jdi se podívat, kdo to je, Ilarko!“ křikla Dindra na dceru. Žádná reakce. „No tak, lilie. Jsi snad hluchá, nebo co?“

Děvčátko neodpovídalo, zřejmě se stejně jako předtím pokoušelo sestavit kostky do ideálního útvaru. Dindra nakvašeně sykla a vyšla ze sanitární buňky. Vyzvala serva, aby jí ukázal, kdo stojí za dveřmi. Vzápětí spatřila na trivideové stěně nadrozměrný obličej Sybil Moltransové. Nervózně si hryzla spodní ret a nejspíš se usmívala. Dindru polilo horko, když si vzpomněla, že měly domluvenou schůzku.

„Servo, vpusť Sybil dovnitř!“ vykřikla.

Úsměv na rtech Sybil Moltransové vzápětí zmrzl a na čele jí naskočily dvě hluboké vrásky. „Jak to vypadáš, Dinnie?“ vyjekla. „Není ti dobře?“

„To nic,“ odpověděla Dindra a přejela si paží přes obličej. Jen si tím víc po něm rozmazala barvu.

„Počkej, já ti to utřu," řekla Sybil, když se vzpamatovala z prvního překvapení. Vytáhla z kabelky kosmetický ubrousek a začala jím stírat Dindře čelo. „Vypadá to, jako kdyby sis namalovala rtěnkou válečné barvy jako dávní primitivové," pokusila se o chabý vtip. „Copak, chytla ses s Ronaldem? - No, žádná odpověď, taky odpověď. - Tak drž přece!"

Po chvíli si Sybil prohlédla výsledek své snahy a prohlásila: „No, lip už to nedokážu. Ještě bych pochopila, kdyby se takhle zmalovaly naše holky, ale ty? Mimochodem, víš už konečně, kam zmizel Jack?" Když Dindra tázavě svrátila čelo, její kamarádka pokrčila rameny a zamumlala: „No nic. Jenom jsem si myslela, že si o něj třeba děláš starosti. Přece se nerozplynul ve vzduchu. Teď si taky myslím, že by bylo rozumnější informovat úřady. Ale je to přirozeně vaše věc, tvoje a Ronaldova."

Dindra se zachmuřila ještě víc. Clandorovi a Moltransovi se přátelili už delší dobu. Ronald a Ted byli vlastně kolegové a ona se scházela se Sybil pravidelně, už proto, že měly stejně staré dcery. „To je zvláštní," hlesla nakonec ohromeně. „Vůbec na nic si nevzpomínám."

Sybil tam stála, jako kdyby ji zasáhl blesk. „Ale to přece není možné!" vyhrkla. „Tvoje dcera si může oči vyplakat. Vy jste byli s Ronem tak šťastní, že máte konečně syna, a teď že bys o něm nic nevě... Hele, pověz mi, že to není pravda, Dinnie."

Místo odpovědi zmizela Dindra opět v hygienické buňce. Hučelo jí v hlavě ze vši té spousty otázek. Spojila dlaně, nabírala si do nich studenou vodu a chrstala si ji na obličej. Osvěžilo ji to a za okamžik se jí trochu vyjasnila mysl.

„Jsi na tom hodně mizerně," ozvala se za ní zničehonic Sybil. „Zmazala jsi zrcadlo jako dvouletý spratek. Ještě si pamatuju, jak Anně..."

Dindra Clandorová neměla chuť poslouchat staré, vyčpělé historky. Vychrstla vodu z dlaní, zapraskala a aktivovala masážní paprsek. Hned jí bylo opět lépe.

Sybil se mezitím pokusila vyčistit zrcadlo a až na několik šmouh se jí to docela podařilo. „Dinnie, víš přece, že jsem ti kdykoli k dispozici, jestli máš chuť si vylít srdce. Je to kvůli Ronovi, co? Pohádali jste se? Mohl za to Jack, to kvůli tomu znovu odešel?"

Dindra Clandorová se kousala do rtů, dokud na nich neucítila pachut' krve a nenapuchly. „Nevystavuj to jméno," zachrčela, „už nikdy, rozumíš? Neznám žádného Jacka."

^ A ^

Dindra Clandorová se konečně upravila a snažila se zaplašit všechny znepokojivé myšlenky. Určitým způsobem se jí to i povedlo a cítila se tak dobře jako už celé dny ne. Vzala si na sebe „chameleóni kůži" - tohle mistrovské dílo módních návrhářů nejenže báječně zdůrazňovalo její postavu, ale také jí umožňovalo dokonce někdy splynout s pozadím. A navíc vyvolávala dojem, že je nahá, v každém, kdo k ní přistoupil úplně blízko. Chtěla se pomstít Ronaldovi za minulou noc.

„Můžeme jít, jsem hotová," řekla přítelkyni.

Sybil si nenápadně odkašlala, když vtom cosi zařinčelo v dětském pokoji. „Hará není v družině?" ptala se překvapeně. „Je nemocná, nebo co?"

Dindra se zhržila. Dočista zapomněla, že je pondělí a Ilarka měla jít do družiny. *No nic, napíšu jí omluvenku*, rozhodla se vzápětí v duchu.

To už Sybil otevřela dveře dětského pokoje a zahlaholila: „Haló. Jak se vede naší malé pacientce?"

Ilarka nereagovala. Sice se už převlékla, ale seděla na podlaze a stavěla kolem sebe hračky. Jakmile se jí něco nelíbilo, okamžitě je zase rozházela. Kostky vrhala na zeď. Předchozí zařinčení způsobil skleněný model bojového robota, který spadl z regálu na stůl, kde se roztříštil. Jen bojová paže se mu ještě pohybovala a tiše vrčela.

„To ani nepozdravíš, Ilaro?" vytkla dceři Dindra Clandorová.

Holčička ani nevzhledla. Zarputile pošukobávala za obě akční ruce figurky Haluťana, až umělá tkanina rupla a povolila.

„Vyvádí takhle do té doby, co zmizel Jack?" zajímala se tiše Sybil.

Dindra na sobě nedala nijak znát, zda vůbec porozuměla přítelkynině otázce.

Hará najednou rozzuřeně vykřikla, začala kolem sebe divoce mlátit rukama i nohama a znovu zbořila, co předtím postavila. Stejně nečekaně také pominul výbuch její destrukční mánie. Klekla si a pustila se znovu do sestavování. Přitom láskyplně pohladila každou hračku, kterou vzala do ruky. Netrvalo dlouho a znovu všechno zbořila. Její návaly vzteku postupně sílily.

„Něco tě trápí, Ilarko?" zeptala se Sybil Moltransová jemně dívanky.

„Ne nic," reagovala dívka konečně. Jako by si teprve nyní všimla, že není v pokoji sama. A znovu se pustila do práce s neúnavností robota...

Sybil se náhle zmocnila zvláštní malátnosti. Na okamžik se musela opřít o zeď. Podobný nával mdloby nezažila od doby, kdy byla těhotná. *Zhluboka dýchej'*, přikázala si v duchu.

Podlaha a stěny jako by náhle ožily a Sybil se sesula na zem vedle Ilaiy. Popadla dvě figurky a položila je v pravém uhlu podél stěny postavené z kostek. Stále ještě lehce omámená, se posadila, opřela se o zeď a prohlížela si své dílo.

„Takhle to není!" zavřeštěla holčička. „To není, jak chci já! Jdi pryč, musím, to dokázat sama!" Než se Sybil nadala, začala do ní **Dara** zuřivě kopat.

^ A ^

Malou Clandorovou nebylo možné odtrhnout od hraček. Usilovně z nich sestavovala bizarní útvary. Dindra si ovšem musela přiznat, že by byla ze všeho nejraději dcerce pomohla. Přímou ji svédily prsty Jakou měla chuť vyzkoušet si nějakou novou kombinaci nebo alespoň nakreslit několik geometrických tvarů.

Nakonec ji Sybil rázně vyvekla z bytu, kde na ni už hodnou chvíli padala ze všeho tíseň. O několik minut později se obě ženy snášely jednou z mnoha antigravitačních Šachet dolů.

Dvacet tisíc obytných jednotek se nacházelo v sedmi setmetru ve Věži v samotném srdci megametropole Trade City. Normálně vládl v nostalgicky zařízených nákupních pasážích čilý ruch. Dnes tu ale byl poměrně klid.

Dindra byla duchem někde jinde, když si Sybil nechávala předvést několik hříšné drahých modelů. Simulovaná projekce jí ukazovala, jak by jí padly. Šaty, které průhledněly už na větší vzdálenost, se jí sice líbily, ale nakonec jí připadly přece jen příliš odvážné.

"Co si o tom myslíš, Dinnie?" zeptala se své přítelkyně.

Dindra Clandorová sebou trhla a přikývla. V myslí zatím skládala kostky a hned je zase rozhazovala stejně jako její dcera. Byla to jakási posedlost a vyžadovala čím dál větší soustředění,

„Vidím, že s tebou dneska nic není, holka. Hele, Dinnie, jestli se mi chceš svěřit, tak spust', poslouchám."

Dindra jako by přítelkyni vůbec nevnímala. Vzala si skládací prospekty a začala z nich stavět jakýsi domek z karet. Její

přítelkyně se mezi tím rozhodla pro měňavé trubkovité Šaty s měnitelným horním dílem. Šlo o poslední výkřik módy. Senzory měřily odpor kůže majitelky a podle toho také měnily barvu šatů. Už nebude muset naznačovat nic slůvky ani gesty, šťastlivec, kterého si vyvolí, to pozná podle momentální barvy kreace, která bude halit její tělo. *Ted určitě vypění,* pomyslela si blaženě Sybil.

Dvacet minut nato seděly obě přítelkyně v prožitkovém koutku. Sybil vybrala kosmickou variantu. Dokonalé projekční systémy jí navodily iluzi, že sedí na rozebraném povrchu nějakého asteroidu. Nad ní se klenula energetická kopule a nezbytné osvětlení obstarával žhnoucí hvězdný pás, větvíci se do mnoha odnoží nad horizontem. Vidět byly rovněž srčky dvou světů zahalených většinou v mracích.

Uprostřed stolků trůnily dvě objednané pozemské kávy. Dindra Clandorová si náhle začala nevědomky hrát s kostkami cukru v misce. Pokládala je různě na sebe a zase je rozebírala. Teprve po chvíli na sobě ucítila Sybilin pohled. Přestože se pohodlně opířela v křesle, prsty pořád šmejdila po skleněné desce stolků.

„No tak už to konečně vybal, Dinnie!“ vykřikla Sybil Moltransová netrpělivě. „Co máš za problém?“

Dindra Clandorová pevně stiskla rty. V prstech drtila cukr a vyrývala v něm nehtem klikaté čáry.

„Pár dní jsem tě s Ronem dokonce obdivovala, že jste se ujali cizího dítěte,“ pokračovala Sybil, jako by se nechumelilo, „Ale teď?“ - Jack vás fakticky hrozně změnil.“

„Blbost!“ odsekla Dindra. „Je pryč, a tím to vadne! Už o něm nechci nic slyšet.“

„Zdá se, že trpíš komplexem potlačované Viny,“ zahrála si její přítelkyně na psychiatra.

Dindra jen zalapala po dechu a na okamžik se zdálo, že se zvedne a odejde. Pak ale jen bouchla dlaní ztěžka do stolu a oddrobené krystalky cukru se rozlétly do všech stran.

Sybil nechápavě zakroutila hlavou a řekla: „Hele, Dinnie, zajdi si do psychologické poradny. Příšerně jste se s Ilarkou změnila a nikdo mě nepřesvědčí, že v tom nemá prsty ten kluk.“ Náhle se zarazila, chvíli se hryzla do nu a pak vyhrkla: „Nebo, že by nebyl tak docela cizí? Není to nakonec tvoje dítě a Ronald o tom nesmí nic vědět?“

Tentokrát Dindra skutečně vyskočila od stolu a na tváři jí naskákaly rudé skvrny. „To ty bys potřebovala psychiatra!“ zasyčela. „Chlapec, o kterém mluvíš Je mi úplně lhostejný, vždyť si ani nepamatuju, jak vypadal. Dej mi pokoj, prosím tě!“ Vzápětí se prudce otočila a vyběhla z lokálu.

Sybil Moltransová za ní hleděla s pusou dokořán. Teprve po chvíli dopila černou hořkou kávu. Její myšlenky kroužily kolem Jacka. A bylo zvláštní, že čím víc se soustředila na chlapce, tím méně si dokázala vybavit, jak vlastně vypadal. Už by nebyla dokonce ani schopna říct, jakou barvu měla jeho kůže.

Mečivě se zachechtala a začala pomalu rozlévat po stole mléko, které si původně objednala ke kávě. Tvořící se louže ji fascinovala. Hrábla do ní všemi deseti prsty a čmárala v ní nejroztodivnější klikyháky. Jako by nemohla odolat nutkání konstruovat, vytvářet cosi nového.

„Musím to dokázat!“ mumlala si odhodlaně pro sebe.

^ A ^.

Dindra Clandorová bloumala bezcílně Silem a naslepo si vybírala nejrůznější pohyblivé chodníky a antigravitační výtahy. Utíkala sama před sebou, před bušením ozývajícím se v její lebce, před pocitem prázdnoty - nikdy by si to ale nepřiznala. „Všechno bude zase dobré,“ mumlala si nepřičetně. „Ty to zvládneš, Dinnie!“

Jen dál! dunělo jí v hlavě. *Musíš dosáhnout svého cíle!*

Neznala svůj cíl a neměla ani čas o něm přemýšlet. Pozorovala ze závratné výšky Trade City. V dáli viděla lákavé obrysy hor. Přitiskla dlaně na sklo, na kterém předtím obkreslila obzor, a vzápětí se dotkla Čelem chladivého materiálu. Svým dechem zamžila sklo a zvýraznila čáry, které před chvilkou vytvořila. Vroucně na skle vykreslila vlnovku. Věděla ale předem, že až ani tam neleží její cíl.

Vyděsila se, když ji kdosi vzal za předloktí.

„Takhle nikdy nedospěješ ke štěstí, sestro. Musíš chtít naplnění z celé své duše. Oddej se okamžiku a splyň vjedno s tím, čeho chceš dosáhnout.“

Spatřila rozesmátý vousatý obličej a ucítila bolestivý stisk kolem paže. Zasténala, ale byla příliš slabá, než aby se vyprostila ze sevření muže, který jí nastavil před oči jakousi baňku. Tak blízko, že nebyla schopna přechyst, co je na ní napsáno. Instinktivně po ní sáhla.

Z hlavice sprejové lahvičky vytryskl barevný paprsek a rozptýlil se po skle. V nánosu vznikl rovnostranný trojúhelník a hned nato pyramida. To však vousáči nestačilo a vzor byl čím dál složitější.

Je vícerozměrný, pomyslela si Dindra ohromeně. *Možná v tom se skrývá řešení. Už se nevzpírala, naopak vychutnávala stisk cizí ruky.*

Muž, který nebyl o mnoho starší než ona, náhle mrzutě zavrčel a přestříkal náčrtek křížem krážem. Zbyl jen odporně se roztékající cákanec.

V té chvíli si Dindra Clandorová všimla, že prosklená chodba je plná těchto chaotických graffiti. Tázavě pohlédla na vousáče, který právě znechuceně odhazoval prázdný sprej do ozdobné zeleně.

„My všichni hledáme,“ řekl. „Ty, já, každý v Trade City. Když se plně soustředíš, sestro, uslyšíš volání.“ Objal ji oběma pažemi, přitáhl Dindru k sobě a horece jí zašeptal do ucha: „Najdeme ráj, vím to.“

4.

Okenní hologram ukazoval zapadající slunce Boscykovy hvězdy. Pohoří na sever od města se zbarvilo do nachová a vrcholky jako by se ocitly uprostřed plamenů. Takový pohled se nabízel jen zřídka.

Ilarka si toho ale nevšimla. Stejně tak jí byl lhostejný děsivý nepořádek v dětském pokoji. Hračky, diskety a jiné předměty, ráno ještě pečlivě srovnané v regálech, se nyní válely v nepřehledné kupě na podlaze.

Dívka se vrhla na malování. Nejprve si kreslila zářivými fixy na stěně a pak do bloku nebo na listiny, které našla v rodičovské ložnici. Některé pokreslené papíry pouštěla netečně na podlahu, jiné nejprve vztekla mačkala.

Když pokreslila poslední list papíru, manželskou smlouvu rodičů, vytahala ze skříně spodní prádlo a pomalovala je rovněž různými čmáranicemi.

„Ahoj, Ilarko! Kdy odešla Dinnie?“ zvolal otec, který se zničehonic zjevil ve dveřích pokoje. Když uviděl binec uvnitř, po-vytáhl sice zlostně obočí, ale ani necekl.

„Nevím,“ odpovědělo děvčátko.

„Maminka ti neřekla, kam jde?“

Hára si čmárala nerušeně dál. Po několika vteřinách ale nespokojeně zabručela a zahodila hedvábnou halenku, kterou

měla zrovna v práci. „Musím to dokázat“ opakovala zarputile.

„Co musíš dokázat?“ Ronald Clandor nechápal, co se děje s jeho dcerou. Teprve když

si všiml. Jak se jí na čele perli pól, uvědomil si, že je v šoku. Co ho ale vyvolalo, tak jako tak nevěděl. Než došel k Ilarce, chovala se najednou, jako by se vůbec nic nestalo.

„Byla tu Sybil," sdělila mu klidně. „Pak odešla i s mamkou."

Ronald pokývl letmo hlavou a ustaraně se dcerky zeptal: „Je ti dobře, holčičko?"

„Jasně, zeje," ujistila ho Hára rychle a vysunula výbojně bradu. „Nikdy mi nebylo lip. Jenom nemůžu pohnout s tímhle. Pomoz mi, táti!"

„Můžu ti dát ještě balík fólií. Co chceš vlastně nakreslit?"

„Já nevím, ale musí to být něco velkého... a krásného a..." Hára znenadání zahodila fix do kouta, vyskočila ze židle, až ji překotila, rozruženě ji nakopla, vrhla se na postel a začala ječet a kopat kolem sebe.

„Jdi pryč!" zavřeštěla na otce, když ji chtěl uklidnit. „Nech mě na pokoji! Musím stavět, stavět, stavět..." Vykopla nohu a zasáhla Ronalda do břicha. Tomu nechtěně vylétla ruka a ozvalo se hlasité mlasknutí. Ilarka na okamžik znehybněla, a pak se rozeřvala ještě nepříčetněji než předtím.

Ne, to jsem nechtěl, říkal si zkroutěně v duchu Ronald Clandor, když zíral celý zadýchaný na hřbet ruky, která ho příšerně bolela.

„Přestaň, zlato," zachrčel prosebně.

Nemělo to smysl. Hára řičela jako smyslů zbavená dál. Ron zamířil ven z pokoje, aby počkal, až se dívka uklidní sama od sebe, a po cestě posbíral počmárané papíry. S hrůzou zjistil, že to odnesly i některé důležité dokumenty.

Co to jen do ní vjelo? uvažoval horečně. Budu si s ní muset zítra vážně promluvit.

Bylo devět hodin. Ronald si nechal nalít z nápojového automatu sklenku vurguzzu a přepnul křeslo na masáž zad. Pustil si tri-video a už během zpráv cítil, jak mu těžknou víčka. Jen okrajově vnímal Šot z jednoho z dopravně nejzatíženějších míst v Trade City, kde momentálně vládl nesmírný zmatek. Sešlo se zde několik set osob a začaly stavět primitivními prostředky bizarní sochu. Několik desítek ochotných rukou vykládalo z dvou kluzáků blokujících dopravu ocelové nosníky a další stavební prvky.

Reportér obcházel dav a co chvíli se někoho zeptal: „Proč jsi tady?"

„Protože musím," odpovídali oslovení udiveně. „Nestačí mi už kreslit. Tady alespoň můžu pomoci při utváření velké budoucnosti."

Pořádkové síly se marně snažily znovu uvolnit jízdní dráhu. Zatím nechtěly použít paralyzátory, ale bylo na nich vidět, že po nich sáhnou, jakmile začne být situace nepřehledná.

„A ty?" oslovil reportér jednoho Ertrusana. „Nevypadáš zrovna na to, že by ses dal jen tak zmanipulovat. Pověz našim divákům, kdo uspořádal tenhle happening?"

Obr se vyzývavě zašklebil a zahřímá: „Jde o velký úkol! My všichni se podílíme na hledání štěstí!"

Než stačil reportér reagovat, kamera zašvenkovala stranou, kde za přítomnosti několika policejních vozidel začala skupina mužů a žen pomalovávat kluzáky svítivou barvou.

Ronald Clandor v té chvíli už spal. Masážní systém se samočinně vypnul a totéž po chvíli učinilo trivideové zařízení, když senzor zaměřený na jeho zomice zaregistroval, že nesleduje vysílání.

Spal jako zabítý a zdálo se mu, že zhotovuje prapodivné konstrukční plány, které nikdy předtím neviděl. Byly velmi abstraktní, chaotické a neskutečné. Dřel bez přestávky jako posedlý a neměl čas se ani najíst, ani napít. Nevěděl, co kreslí za dílo, ale cítil v každé buňce těla, jaký má obrovský význam.

Nakonec tak vyhubl, že byl kost a kůže a z obrazovky syntronu na něj hleděl obličej umrlce. Zpod kůže mu vylézaly stovky hryzců a klubko hadů. Vzápětí se mu prokousali i hrudí...

Ronald Clandor se probudil a ztrýzněně lapal po dechu- Po těle mu stékal ledový pot.

Nevěděl, kde je, a hrůzný sen v něm odezníval jen pozvolna.

Byla necelá hodina po půlnoci.

Ronald se zvedl z křesla a zavrával. Servo naštěstí zapnul tlumené noční osvětlení. *Proč mě Dindra nevbudila?* pomyslel si. a prohrábl si oběma rukama vlasy. Potom si objednal u nápojového automatu další sklenku vurguzzu. Alkohol ho páli v hrdle a vehnal mu slzy do očí. Potřeboval se ale nějak zmátořit.

Nahlédl do dětského pokoje a zjistil, že Hára spí jako dudek. Ne však v posteli, nýbrž položená na stole, ruce ještě na klávesnici učebního počítače. Ron aktivoval povel monitor. Objevila se spousta geometrických tvarů, mnohé z nich natolik složité, že dívka nemohla chápat, co vlastně nakreslila.

Jde o vícerozměrové konstrukce, napadlo Ronalda, když ukládal spící dcerku do postele.

Přešel do ložnice a zjistil, že Dindřino lůžko zůstalo nedotčené. Hlavou se mu začaly honit všelijaké myšlenky. *Určitě je u Sybil,* dušoval se. Okamžitě navázal interkomové spojení s bytem Moltransových. Trvalo mu delší dobu, než překonal servův odpor a na obrazovce se zjevil Ted.

„Sybil?" divil se Ted, když se ho Ronald zeptal, kde má ženu. „Leží vedle mě v posteli. Ne, Dinnie tu není."

Co když se jí něco stalo? zděsil se v duchu Ronald Clandor. *To by mi ale dala centrála přece vědět, ne?* Nejistota ho začala rozežírat jako nenasatná nestvůra. Nikdy by nevěřil, že by se mohl někdy dostat do takové situace. Co přimělo jeho ženu, aby zůstala přes noc mimo domov? Že by se mu mstila za lneš? *Blbost, ví přece, že jsem jenom tak kecal. Nebo, že bych jí tím přece jen nasadil brouka do hlavy?*

Byty skoro dvě hodiny. Ronald chvíli neklidně přecházel po bytě sem tam a nakonec se nechal spojit s centrální správou Věže.

Syntron mu oznámil, že nebyla oznámena žádná nehoda, v medistanici nikoho nepřijali a nebyl zaznamenán ani jeden neidentifikovaný mrtvý.

„Nikdo nezmizí beze stopy," obořil se na Ronalda počítač, když se nechtěl nechat odbýt. „Někde musí být." Vzápětí vysvítil volací čísla podezřelých podniků.

Ron se okamžitě odpojil a vybavil se mu obraz Dinnie svíjející se rozkoší v nechutném objetí nějakého Bluesana. *Ksaku, o podobných věcech jsem přece nikdy předtím nepřemýšlel!* zhrozil se v duchu.

Aby se uklidnil, sáhl po psací fólii a začal si kreslit. Ruka se mu však třásla tak, že jen čmáral nedefinovatelné klikyháky. Nakonec začal klimbat. Dindra se stále ještě neozvala.

„Konec nadsvětelné etapy za čtyři minuty dvacet vteřin," oznámil palubní počítač. „Ještě jednou upozorňuji na mocný účinek souřadnic zpětného skoku."

„Nějaká chyba?" přerušil Maagus dutě syntron.

„Nemusí tkvět ve výpočtu jako takovém, ale v uložených datech. Jen připomínám, že Astronomický archiv má k

dispozici jen málo přesných údajů o hvězdokupě 47 Tucani. Gravitační vlivy, stejně jako účinky 5D povahy, plynoucí z posledního životního cyklu populace rudých obrů..."

„Konec informace!" zafrkal Maagus. „Riziko známe a přijali jsme je." Podrbal se na tmavohnědé kulaté hlavě s tvrdou kůží a místo beztak úzkých úst už měl jen tenoulinkou čárku. Tréma očima soustředěně sledoval rychlý sled prolínáček na monitorech.

Uvědomoval si dobře, že let na palubě NAATRALU se může změnit v let do záhuby. Pokud se bojový a průzkumný letoun pro dvoučlennou posádku neroztaví při návratu do normálního prostoru o slunce, k němuž míří, možná ho objeví nepřátelské síly shromážděné v prostoru 47 Tucani a uspořádají na něj štvani.

Přesto se Maagus přihlásil na tuto misi dobrovolně. Stejně jako obrovitý Toovden, který svým tělem vyplňoval celé sedadlo druhého pilota.

„Za Naat a národy Mléčné dráhy!" vykřikl Maagus, natáhl krátké sloupovité nohy a po očku pohlédl zkoumavě na Toovdena. Ten zíral upřeně na hlavní obrazovku, ukazující pouze šedivý hyperprostor.

Do zpětného skoku zbývaly ještě dvě minuty, když se hekticky rozblikaly kontrolky. Maagus si přitáhl energetický prstenec mikrofonu, odchrchlal si a spustil:

„Toto je osobní záznam Naata Maaguse z osmnáctého května dvanáct set osmdesát devět Nového galaktického letopočtu, čtrnáct třicet dva standardního času. Doufám, že moje slova a následující naměřená data se dostanou podle plánu k národům Mléčné dráhy, které jsou ještě svobodné. Abychom dokázali, zeje možné postavit se Tolkandům na odpor, letíme s přítelem Toovdenem na palubě arkonského bojového a průzkumného letounu do centrální oblasti čtyřicet sedm Tucani. Dějiny našeho národa jsou dějinami útlaču a posluhování - ale milujeme svobodu.

Lze jen nazvat katastrofou to, co se odehrává v Mléčné dráze. Snahy o odtržení místo pokojné spolupráce, vzájemné podezírání místo důvěry a sounáležitosti. Možná zemřu, je to dokonce velmi pravděpodobné, ale rád půjdu na smrt, když vím, že nebude marná.

Toto je můj odkaz všem národům Mléčné dráhy, poslední vůle neznámého, bezvýznamného Naata. Má slova však vycházejí z nejhlubšího přesvědčení, že Mléčná dráha má budoucnost, pokud všechny národy překonají bariéry, jež je dělí. Ani Bluesané, ani Topsiderové, ani Akonané, ani Antiové či Terranci sami o sobě nedisponují silou, která by dokázala odolat drtivému tažení cizinců. Kéž bohové dopustí, aby včas prozřely všechny odpovědné osoby! To je vše, co jsem chtěl říct."

Toovden naznačil nemotorně souhlas a hlesl: „Ať se stane cokoli, náš národ s námi bude zacházet jako s hrdiny."

Zbývalo ještě dvacet vteřin...

Všechny záznamové systémy byly aktivovány, zásobníky ochranných polí naplněny, kapacita gravitativu byla zatížena na 82 procent, brzdné jednotky nastaveny na nejvyšší zatížení. Syntron odpočítával poslední vteřiny.

Vzápětí se v letounu rozječela poplašná siréna a na obrazovkách se objevil jaderný žár, liják částic, který by nechráněnou živou bytost zabil ve zlomcích vteřiny. Oba piloti byli natlačeni obrovskou silou do konturových křesel.

„Vnější paratronový štít se zhroutil! Vnitřní pole dosahuje hranice kritického zatížení!"

Křehcí bytosti než třímetrovi Naatové, na jejichž domovském světě vládla gravitace 2,8 g, by už dávno byly ztratily vědomí. Rudý žár ztmavil a v nejzazším rohu panoramatické obrazovky se objevil náznak kosmické černoty.

Byla lokalizována planeta vzdálená od bojového průzkumníku necelou světelnou hodinu. Co do velikosti se mohla sméle měřit s Naatem. Rudý obr měl kdysi patrně ještě další planety, ale ty už dávno pohltily jaderné erupce.

„Zatížení paratronového štítu konstantně na sto dvou procentech," oznámil syntron do praskotu a sykotu částic, ozývajícího se v přílbovém přijímači.

„Neznámá kosmická plavidla?" zeptal se ho Toovden.

„Zatím nelze zjistit."

Čtyřicetiprocentní rychlostí světla byl letoun naveden na dráhu směřující co nejdál od rudého obra. Lokalizační systémy se zakously do okolního vesmíru.

„Celkem tři planety," hlásil palubní počítač. „Jejich dráhy se vyznačují značnou nestabilitou."

„Ježatky!" ucedil Toovden a znělo to jako nadávka.

„Vzdálenost?"

„Tři, čtyři světelné roky."

Protože byli ještě blízko slunce, nemohli zatím zaměřovat přesně, nicméně počet ozvů šel do stovek. Postupně se stabilizovala grafika hyperlokátoru. V bezprostředním kosmickém sousedství se objevila silně zářivá dvojhvězda s víc než čtyřmi značně velkými planetami. Lodi se shlukovaly v prostoru druhého světa.

„To bude jedna ze základen," prohlásil Toovden. „Jakmile obdržíme data..."

Naat nedopověděl, protože syntron spustil poplach.

Distanční lokalizace!

Z hyperprostoru se ani ne tři světelné vteřiny od nich vynořil svaz ježatek.

„Skenují nás!"

„Únikové zrychlení! Vyvrhnout vesmírné miny!"

To už ale bodlinaté lodi vzaly bojový průzkumník do kleští, z kterých zjevně nebyla šance vyklouznout. Vzdálenost mezi štvanou zvěří a honci se rychle zmenšovala.

„Přechod na nadsvětelnou rychlost!" zachrčel Maagus.

Na panoramatické obrazovce se vysvítila řada Šifer. Rychlost ještě pod minimem, 5D rušivé záření. Jakékoli zvýšení rychlosti by nyní vedlo k neodvratné zkáze NAATRALU.

„Mají nás," hlesl Maagus nezúčastněně, jako by mluvil o něčem, co se stalo v dávné minulosti. „Nezbývá mi než ještě jednou naléhavě apelovat na všechny vládce v Mléčné dráze, aby...!"

Naat zachrčel a sevřel si oběma rukama křečovitě lebku. Zpod prstů mu crčela krev ze škrábanců, které si sám způsobil. Vzápětí překrylo další jeho slova ohlušující praskání. Obraz se rozmazal, ještě jednou se nakrátko stabilizoval a vzápětí se mžikově rozplynul a bylo vidět jen moře plamenů.

^ A ^

Na velitelském můstku RICA, druhého modulu GILGAMEŠE, nastalo po náhlém přerušení přenosu hrobové ticho. Všichni členové posádky byli zjevně otřeseni.

V té chvíli moje zástupkyně Gerine vyjádřila to, co cítili téměř všichni: „Naatové se obětovali a jejich smrt byla bohužel zcela nesmyslná. Ostatně jako smrt kohokoli v téhle proklaté válce s Tolkandy."

„Maagus a Toovden nezemřeli nadarmo," namítla velitelka lokalizačního sektoru Se-via. „Stačili nám ještě předat souřadnice jedné z tolkanských základen ve čtyřicet sedm Tucani."

„Přestože jejich akce byla pošetilá, přál bych si, aby se našlo víc těch, kteří projeví podobnou odvahu," prohlásil jsem. „A navíc pochopili, že Galaktici musejí konečně táhnout za jeden provaz."

„Jenže kolik je těch, kteří skutečně mohli vidět záznam," uchechtla se až cynicky Se-via. „Kromě nás ještě posádky pár stovek lodí, hrstka politiků. A stejně pak skončí nenávratně někde v archivu. Biliony inteligentních tvorů na planetách se o tom nedozvědí ani ň."

„Proč nepřihraješ jednu kopii galaktickým zpravodajským agenturám?"

„Protože by to považovaly za propagandu, jen co by zjistily, že k nim přišla z GIL-GAMEŠE."

Nebylo to pro mě nic nového, ale chutnalo to stejně hořce jako v minulých tisíciletích. Kdy se konečně inteligentní bytosti poučí ze svých chyb?

GILGAMEŠ parkoval už celé dny v soustavě dvojslunce Orion-Delta, domoviny ještěřích Topsiderů, vzdálené pouhých 815 světelných let od Sluneční soustavy. Přestože nám už došla protestní nota, ani mě nenapadlo, že bychom se odsud stáhli. Každopádně ne dřív, než získáme dostatečně fundované výsledky z pokusů s hyperprostorovým rezonátorem.

Před nedávném byly v prostoru Topsidu zjištěny paranormální jevy. K podobným zkreslením došlo i poblíž padesáti dvou světů, které obsadili Tolkandové a nazvali je líhňovými a na kterých vzápětí vyhnul veškerý inteligentní život. Tolkandové tento masakr nazývali Absolutnem.

A to znamenalo obrovské nebezpečí. Při vyšetření ostatků zesnulých byla stanovena jako příčina smrti jakýsi typ mozkové mrtvice. Umírajícím odumřely mozkové buňky, kolem kterých se tvořily krevní sraženiny.

A už tehdy, když došlo k hromadnému vymírání na planetách Gaillon a Matjuula, reagoval na ně hyperprostorový rezonátor umístěný na palubě MERLINU. Tolkandové vydávali hrůzostrašné vraždění zpočátku za politováníhodné nehody, když ale dorazily na velitelskou loď Chaerodů galaktické delegace, došlo k ještě děsivější události.

A hyperprostorový rezonátor prudce zareagoval pokaždé, když byl na nějaké planetě vyhlazen inteligentní život. Mezitím se nám podařilo rozlišit dvě fáze zkreslení hyper-spektra. První označili naši vědci jako sací, protože ji charakterizovala imploze zasahující celou planetu. Bylo to, jako kdyby do sebe cosi nasálo duchovní potenciál veškerého obyvatelstva. A to cosi se jmenovalo vivok. Bezprostředně po implozi se 5D zkreslení explozivně vzdálila od postižených světů. Po této kaskádové fázi se bývalé tolkandské líhňové světy vrátily zpátky na své normální hyperprostorové spektrum. Už nedocházelo k žádným odchylkám.

Pak ale hyperprostorový rezonátor na palubě MERLINU opět zaznamenal hyperdimenzionální zkreslení, svědčící o paranormálních jevech, sice slabých a krátkodobých, ale za daných okolností nesmíme traskavých. A přicházela z prostoru Topsidu.

„Nedokážeme to," přiznal vyčerpaný Ambras, když se objevil na velitelském můstku RICA jen několik minut poté, co jsme vyslechli zprávu obou Naatů. „Kromě několika výrazných frekvencí se zdá, že se spektrum mění v nepravidelných časových odstupech. Naměřili jsme jiné hodnoty než přede dvěma, třemi dny. Jsou to sice nepatrné, ale prokazatelné odchylky."

„A co záření pozadí?" vyzvídá jsem.

Ambras se zničehonec sesul do nejbližšího konturového křesla, pokrčil rameny a zachrptěl: „Orion-Delta prochází fází horečné sluneční činnosti. Kapacita počítače je téměř vyčerpána tím, že filtruje záření pozadí obou sluncí. Těžko pak můžeme vymezit, odkud vychází zkreslení."

Gerine mě sjela významným pohledem a vysvětlila na panoramatické obrazovce několik diagramů.

„Tohle všechno je dostatečně známé," namítl s povzdechem Ambras.

„Ne ale každému," prohlásila rozhodně Gerine. „Z astrofyzikálních dat plyne, že hlavní hvězda dosáhne dnes v noci maxima své eruptivní činnosti a pak se bude celých osm dní uklidňovat."

„Nemůžeme čekat osm dní," namítl Ambras. „Nehleď na to, že se pak přiblíží ke svému maximu i druhé slunce. To nám značně ztěžuje analýzu."

Ansgur-Egmo považuje činnost GILGA-MEŠE za neslýchanou provokaci, varoval mě extramozek, a protože chce zůstat nejsilnějším pohlavím na Topsidu...

...zakrátko se nespokojí s protestními notami, doplnil jsem ho v duchu.

To by mělo za následek nevyhnutelný střet. Nemínil jsem se ale do ničeho takového zaplést. Ve hře bylo příliš mnoho. Na oběžné dráze kolem Topsidu kroužily nové rychlé bojové a strážní lodi třídy GILA-3 a ohmatávaly GILGAMEŠ nepřetržitě svými lokátory.

„Jsem přesvědčen, že nás ještěři co nevidět napadnou." Náš šéfinženýr Kaha ze Sceeru měl přirozeně pravdu. Současně ale také věděl, že v tom případě si lodi GILA-3 vylámou na GILGAMEŠI zuby. Na druhé straně by podobná šavlovačka docela vyčistila ovzduší.

„Hyperkom z Tracham-Geichu," oznámila Sevia.

Přikývl jsem a vzápětí se na monitoru objevila hranatá ještěři lebka Ansgur-Egma. „Na co ještě čekáš, Allane?" sjel mě bez pozdravu. „Dohodli jsme se na společném boji proti Tolkandům. Proč nám tedy hrozíte terranskou válkou lodí? Chceš porušit dohodu a nahrát mé opozici?"

„GILGAMEŠ není terranská loď," namítl jsem.

„To není podstatné," vyprskl vztekle Ansgur-Egmo. „Nebudu dávat v sázku svou vážnost. Máš pět hodin na to, abys opustil soustavu. Pokud to neuděláš, budu tě považovat za agresora a reagovat příslušnými prostředky."

Topsider přerušil spojení, aniž mi dal šanci mu něco vysvětlit. Byl zjevně pod tlakem. Jen mi nebylo jasné, zda se tolik obával svých politických soků, nebo za tím vězelo něco víc. Že by už byl také pod parapsychickým vlivem?

Přepnul jsem na interkomové spojení k hyperprostorovému rezonátoru v centrálním modulu.

Boran Skarros na mě tázavě pohlédl a jeho vyzábýl obličej byl snad ještě vrásčitější a pohubřejší. „Nějaké problémy?" prorokoval.

„Zatím ne. Ansgur-Egmo nám dal právě ultimátum. Do pěti hodin máme vypadnout."

„Jinými slovy chceš říct, že za pět hodin bude Camelot ve válce s Topsidery," zachrčel Skarros vyčerpaně. „Allane, pokud se nestane zázrak, nehneme se o moc dál ani do zítřejšího rána. V oblasti třetí planety existuje hyperfyzikální anomálie, ale to je tak všechno, co o ní dokážeme zatím říct. Chceš-li vědět, zda je nebezpečná..."

Představa planety Topsid zbavené obyvatelstva byla děsivá. Marně jsem hledal řešení, které by roztetulo gordický uzel, jímž nás Tolkandové svázali.

6.

Do vypršení ultimáta zbývaly tři hodiny. Ve vzdálenosti pouhých deseti světelných minut od GILGAMEŠE se materializovaly tři těžké bojové lodi Topsiderů.

„Distanční skener udává bojovou pohotovost.“
Že by nás Ansgur-Egmo chtěl napadnout dřív?
Třeba už Topsisu nevládne, namítl zvláštní smysl.
To bychom byli tak jako tak v pytlí, odpověděl jsem.
Vynech zbytečné emoce!
Zaklel jsem šťavnatě jako Reginald Bull a mamě jsem čekal, že mě můj extramozek jako obvykle nazve bláznem.
Ještě dvě hodiny...
„Allane,“ rozlehl se velitelským můstkem hlas Cerrona Skarrose. „Nejspíš tě bude zajímat, co měříme už dobré dvě minuty.“

Takže přece!
„Už jsem u vás,“ vykřikl jsem a vyskočil jsem z velitelského křesla. Prikázal jsem syntronu, aby vzbudil mou zástupkyni, kterou jsem přede dvěma hodinami poslal do kajuty, aby se prospala. Předal jsem jí velení a transmitoval jsem na MERLIN.

Začal jsem mít neodbytný pocit, že jsem píchl do vosího hnízda. Všichni vědci se mezitím shromáždili u hyperprostorového rezonátoru.

„Frekvenční analýza!“ zvolal Boran Skarros, když jsem se dostavil. Stál před galerií s monitory a bylo vidět, že ho vzbudili teprve před chvilkou. Pod kombinézou měl pyžama a rozčuchané kadeře mu padaly do čela. „Měl jsi mě vytáhnout z pelechu dřív, brácho,“ obořil se na Cerrona Skarrose.

„A co myslíš, že jsem dělal? Nemůžu za to, že spíš tak tvrdě jako nějaký Okrill!“

„Tentokrát jde do tuhého,“ vyhrkl Boran.

Nakonec se uvolil zasvětit mě do situace Ambras. „To jsou nejvýraznější výchylky, jaké jsme naměřili od chvíle, co sledujeme Orion-Deltu. Pokud se nám tentokrát nepodaří lokalizovat zdroj, pak...“

„Nech si ty kecy, Ambrasi!“ zavřeštěl Cerron Skarros. „Potřebujeme jemné vyladění. Impulzy přicházejí v krátkých odstupech. Je důležitá lokalizace.“

Obrátil jsem se k obrazovkám, které sledoval Boran Skarros. Čtyřrozměrný souřadnicový systém zobrazoval spoustu amplitud. Z dřívějšíka jsem věděl, že se z toho dá ledacos vyčíst.

„Znázornění probíhá moc pomalu!“ zavrčel Cerron. „Dodatečná analýza nás bude stát hrůzu času a budeme mít po zízalkách.“

„Přestaň vyvádět a radši se postarej o zaměření!“ vyjel Boran Skarros na svého mladšího bratra.

„Výchozí bod - Topsisid!“

„Přesněji!“

Plophosanův kulatý obličej zbrunátněl. „Jsem rád, že se mi povedlo jakž takž identifikovat Topsisid,“ zavrčel tlustých.
„Zkusím to doladit dřív, než mi to uteče.“

Boran Skarros, který se podílel nemalou měrou na vývoji rezonátoru, se jen ušklíbl. Hádky obou tak rozdílných bratrů byla jen tak naoko, oba dobře věděli, že se na sebe mohou spolehnout.

Zkreslení trvalo déle než v předchozích dnech. Hyperprostorový rezonátor nereagoval takhle prudce, ani když nás upozornil na anomálii v soustavě Orion-Delta. Nakrátko se mě zmocnila obava, že se dozvíme, že na Topsisu vyhasl veškerý inteligentní život.

Blázne! napomenul mě extramozek.

Měl pravdu. Podobné úvahy jen ochromovaly rozhodnost. Kromě 5D zkreslení jsme neměli k dispozici žádné průkazné signály, že Topsisid čeká osud litinových světů.

Bratři Skarrosové mezitím společně dokončili jemné vyladění. Jednotlivé amplitudy byly výraznější a rozloženější.

„Frekvence se lehce posunula,“ vyprskl Boran. „Impulzy přicházejí v nepravidelných vlnách se silnými výchylkami plusových a minusových fází.“

„Nějaké shodné znaky s líhňovými světy?“ zeptal jsem se ho.

„Shodné ne, ale velmi podobné,“ odpověděl za Borana Ambras, vrchní vědec na RIGA.

„Odvažuji se tvrdit, že energetické vzorce, které jsme naměřili na mrtvých světech, byly silnější,“ poznamenal horlivě Boran Skarros.

„Jde tedy o jakýsi další růst nebo vývoj?“

„Znamená to, že ať vzniklo na litinových světech z vivokových larev cokoli, má to větší potenciál?“

Děsivé pomyšlení. Už kvůli bezpočtu mrtvým na padesáti dvou světech. Národy Mléčné dráhy stanuly nečekaně na okraji zkázo-nosné propasti - a mnohé z nich to stále ještě nechápaly.

„Tahle teze je podle mě přehnaná,“ namítl Ambras. „A také především ukvapená, nicméně nikdo neuvažuje o možných následcích.“ Vrchní vědec se obrátil na mě a dodal: „V Topsisu se prokazatelně něco aktivovalo, to je jisté - všechno ostatní jsou ale spekulace.“

„Souřadnice?“

„Je to někde v oblasti Tracham-Geichu,“ vyhrkli oba bratři jedním dechem a Boran vzápětí dodal: „Přesněji to nejde.“

Před duševním zrakem mi vyvstal šílený obraz milionového města zanikajícího v ohnivé bouři. Stačilo by vydat rozkaz, aby syntrony zaměřily na cíl palubní děla GILGA-MEŠE... Ne! Kdo jsem, že si troufám rozhodovat o životě a smrti z bezpečného odstupu?

Odpovídáš za to, co uděláš, i za to, co neuděláš, připomenul mi extramozek.

Chce mi snad namluvit, že moje váhání ohrožuje nejen několik milionů Topsisidů v hlavním městě, ale také obyvatelstvo celé planety? Ne, na takovou hru bych nikdy nepřistoupil. Jen bych vyháněl čerta d'ablem. Jenže co když se z Tracham-Geichu stal oceán žhnoucí lávy? Absolutno přece proměnilo v obrovské hřbitovy už dvaapadesát světů!

Konečně poznáváš celou pravdu, arkonský kníže. Proč ses jí doposud vzpíral?

Protože jsem se děsil představy, že se do rukou krutého protivníka dostalo dalších padesát významných světů. Hustě osídlených jako Topsisid. Jména několika z nich jsem měl už na jazyku... Jaká ironie osudu, že právě já musím rozhodnout o životech milionů, když jsem v mnohých oblastech Mléčné dráhy považován za vraha a zrádce.

Tak dost! Stárneš a trpíš sebelitostí, Atlane.

Zhluboka jsem se nadechl a několik vědců mě provrtalo zkoumavým pohledem. Tušili snad, co se ve mně odehrávalo? Byl jsem připraven velet výsadečkovému komandu, abychom eliminovali neznámé ohrožení Topsisu.

„Co je, Allane?“ zeptal se mě Ambras. „Tváříš se, jako kdyby měl co nevidět nastat konec univerza.“

Kousl jsem se do jazyku a odpověděl jsem vyhyčlivě: „Chci vědět, jak vysvětluje para-normální aktivity v prostoru hlavního města Ansgur-Egmo.“

Ambras se vědoucně usmál a řekl: „Hlásím se dobrovolně do výsadečkového oddílu, Allane. Budeš potřebovat dobrého vědce, aby vyčlenil anomálii na místě.“

Ještě hodina patnáct... Topsiderské ultimátum pro nás nyní bylo vedlejší. Už čtyřicet minut vládla nejvyšší pohotovost. Záznamy hyperprostorového rezonátoru byly zakódovány a odeslány na Camelot.

Ansgur-Egmo mi dal jasně najevo, že nám nepovolí žádný odklad. Neklidně mával ocasem sem tam, když se po delší chvíli objevil jeho hologram. „Neprosil jsem se Terranců ani nikoho z Camelotu, aby se vměšoval do vnitřních záležitostí Topsisidu, Allane!“ vyjel na mě zobra.

„Snažím se pomoci tvému národu,“ namítl jsem. „Máme všechny důvody se domnívat, že si část Tolkandů vybrala Topsisid jako tajnou základnu.“

„Zbláznil ses, Allane?“

„Máme důkazy!“ trval jsem neoblomně na svém.

„Nestojím o tvé takzvané důkazy. Na Topsisidu je všechno v nejlepší pořádku. Zato v přítomnosti GILGAMEŠE spatřujeme nepřátelský akt a patřičně na něj odpovíme. Doufám, že jsem se vyjádřil dost jasně?“

Lze, napověděl mi extramozek.

Ví tedy, že to, co se děje na jeho světě, má hodně daleko k normálu?

Pokud to byla pravda, musel jsem z toho vyvodit jediný závěr -Ansgur-Egmo se spojil s Tolkandy. Co mu invazori slíbili? Snad si nakonec nemyslí, že ušetří jeho topsidské panství? Nebo je už delší dobu stejně jako ostatní přední Topsiderové loutkou v tolkanckých spárech?

Ještě šedesát minut...

Hyperprostorový rezonátor zaznamenával, nyní stálá zkreslení, svědčící o silných para-mentálních aktivitách.

„Tady jde o víc,“ prohlásil Boran Skarros. „Zkreslení hyperspektra je absolutně netypické. Jednotlivé interference se až trapně podobají emisím kosmických lodí při přechodu do hyperprostoru, jak mi řekl Cerron. Zní to Šileně, a přece se odvážím tvrdit, že na Topsisidu se pracuje na dělicí vrstvě mezi Einsteinovým univerzem a hyperkosmem.“

Plophosan se vyjádřil zcela nevědecky, ale jasně a jeho tvrzení vyvolávalo mnoho nových otázek.

Co se asi stane s Topsisidem, jakmile zmizí dělicí vrstva? Přemístí se planeta do nějaké neznámé oblasti univerza?

„Dosáhli jsme obrovského pokroku,“ přerušil mé úvahy Ambras a přebral mi nejnovější výsledky výzkumu. „Snažíme se všemi prostředky lokalizovat co nejpřesněji příčinu tohoto jevu.“

Grafika znázorňující povrch planety mluvila jasnou řečí: Zdroj zkreslení se nacházel v Tracham-Geichu. Nic jiného jsem ani nečekal. Milionová metropole pulzující životem skýtala ideální ukryt v anonymitě davu.

Nechal jsem si přenést data rezonátoru na aktuální plán Tracham-Geichu. Vládní čtvrť ležela na okraji vyznačené oblasti, táhnoucí se k vesmírnému přístavu a pokrývající také části průmyslové zóny.

Vyžádal jsem si opět hyperkomové spojení s Tracham-Geichem, ale tentokrát se mi nepodařilo proniknout byrokratickou džunglí až k samotnému Ansgur-Egmovi. Skončil jsem u Topsisidera s nižšími pravomocemi, který mi dával jasně najevo své opovržení. Nenamáhal se na mě ani pohlédnout a zaujatě zíral na fólii, na kterou čmáral bizarní vzory.

„Žádám, abyste mě konečně spojili s Ans-gur-Egmem. - Je to důležité!“ vykřikl jsem, když se delší dobu nic nedělo.

„Důležité je to, co dělám,“ odsekl zatvrzele Topsisider.

; Spíš to však vypadalo, jako kdyby kresle-[^]ním zaháněl nudu. ; „Zjistili jsme, že Tracham-Geichjevychozím místem nevysvětlitelných 5D zkreslení,“ prohlásil jsem. ; „Ale?“

„Lze se domnívat, že Tolkandové si vybudovali na Topsisideru předmostí.“ : Ještětří tlama se sešklebila a Topsisider čmáral po fólii o poznání horlivěji. „Dej mi po- koj!“ vyjel na mě. „Nikoho jsme se neprosili, aby se pletl do našich záležitostí.“ ; „Možná by to měli Topsiderové přece jen [^]udělat.“

, „Vy živorodí jste nesnesitelně arrogantní,“ zasyčel můj protějšek. „Doufám, že ukojí tvou nadměrnou zvědavost, když ti povím, že v Tracham-Geichu a na celém Topsisidu je všechno v pořádku. - A teď mě přestaň rušit!“

Zapomněl vypnout spojení, a tak jsem mohl ještě několik minut pozorovat, jak si čmárá nesmyslně po fólii. Nakonec jsem se odpojil sám.

„Ještě deset minut,“ poznamenala Sevia. „Topsiderové se zcela jednoznačně chystají k úderu. Zaměřili jsme šedesát čtyři malé a střední jednotky.“

Nesmělo dojít k přestřelce, to by se náramně hodilo jistým kruhům, zvláště pak Křišťálovému impériu. A celé Galaktikum by se mohlo roztřístit na nespočet střípků.

„Oběžník na všech dostupných frekvencích!“ obrátil jsem se na Seviu. „Uvolníme data, získaná rezonátorem a vyzveme Topsidery, aby odhodlaně bránili svůj domovský svět před vetřelci. Nemusíme se ale objevovat v obraze.“

„Zdroj zkreslení se přemísťuje pryč z Tracham-Geichu,“ hlásil Ambras. „Rychlost přesunu asi sto padesát kilometrů za vteřinu.“

Oběžnou dráhu opustily první lodi třídy GILA-3 a zrychlily na maximum. Jejich kurz byl jasný.

„Doletí k nám přesně ve chvíli, kdy skončí ultimátum,“ řekla Gerine.

Musel jsem se rozhodnout. A měl jsem na to tři minuty. Od tří dalších světů odrazily další bojové lodní svazy.

„GILGAMEŠ volá Topsisid!“ promluvil jsem na otevřené hyperfrekvenci. „Ansgur-Egmo, nechceme se střetnout s tvým národem, ale nestáhneme se, dokud existuje důvodné podezření, že soustavu Orion-Delta ohrožuje totéž, co oněch dvaapadesát světů. Apeluji na rozum Topsisideru tváří v tvář nebezpečí, jakému Mléčná dráha doposud nemusela čelit!“

„Nač ty žvásty, Terrance?“ zahřímál Ansgur-Egmo z reproduktorových polí. „Proč odmítáš pochopit, že Topsisidu nehrozí žádné nebezpečí?“

„Máme k dispozici nesporná data...“

„Jsou určitě zfalšovaná, je to pouhá propaganda!“

„Nabízím ti, abys vyslal na palubu naší lodi delegaci topsidských vědců. Pak budeme akceptovat jakékoli tvé rozhodnutí.“

„Proč se nepodrobíš mému rozhodnutí už teď? Nemáš na to, abys mi pomohl vyřešit můj problém, Terrance.“

Z hyperprostoru se několik málo milionů kilometrů před GILGAMEŠEM vynořily první lodi a snažily se nás vzít do kleští.

„Mají aktivované zbraňové systémy,“ oznámili mi od lokátorů. „Za dvacet vteřin dosáhnou postavení, odkud mohou pálit.“

Měli jsme už vybudovaný paratronový štít. Napájelo ho deset konvertorů.

„Proč se mi nesvěříš se svým problémem, Ansgur-Egmo?“ vykřikl jsem. „Ještě jednou ti nabízím pomoc. Ansgure...“

Útok začal přesně v okamžiku, kdy se odpojil Ansgur-Egmo. Topsidské lodi na nás pálily ve třech vlnách ze všeho, co měly k dispozici.

Zatížení štítu činilo zakrátko 105 procent a pořád stoupalo.

Byla to ukázková demonstrace síly. Ve srovnání s GILGAMEŠEM o průměru dva a půl tisíce metrů vypadaly topsidské bojové lodě spíš jako záchranné čluny, ale jak se zdálo, jejich posádky byly odhodlány ke všemu. Prál jsem si, aby se byly stejně zuřivě vrhaly proti vetřeleckým ježatkám.

Možná by to dokonce udělaly, kdyby se daly neutralizovat účinky skenovacího záření.

Logický sektor měl pravdu.

„Vnější vrstva štítu prolomena!”

Kdybych v té chvíli vydal rozkaz k ústupu, naše vážnost by klesla na minimum. Nevál-čím pro radost, ale mnohdy je zapotřebí vzít na sebe břemeno osudového rozhodnutí.

Ted' určitě čekáš, že ti budu odpovídat, co? posmíval se mi můj extramozek. Na to zapomeň.

7.

Ronald Clandor se probudil a bolelo ho celé tělo. V hlavě mu hučelo, jako kdyby v ní startovala vesmírná jachta. Zjistil, že usnul na stole. Neohrabaně z něj shodil psací fólii.

Jen velmi pomalu se rozpomínal na předchozí večer a noc. Nejprve zoufale hledal Dinnie interkomem, pak si dal o několik sklenek vurguzzu víc, než bylo zdrávo, a nakonec si začal čmárat na fólii. Zvedl ji z podlahy a prohlížel si ji. Kresby mu připadaly hodně psychedelické. Povzdechl si, vymazal fólii a začal znovu. Čmáranice se vůbec nezměnily.

Vtom ho vyrušil bzučák interkomu.

„Přeje si s tebou mluvit Harry Anderson,” oznámil mu servo.

Kolik je vlastně hodin? pomyslel si Ronald, když si pracně vzpomněl, že Anderson je jeho nadřízený.

Bylo po poledni. Polil ho studený pot, když si uvědomil, že měl být už dvě hodiny v expedici transmitterové stanice.

„Harry Anderson čeká,” připomněl Ronaldovi servo.

„Pověz mu, že nejsem doma!” zavrčel. „Ať táhne k čertu! -Vymysli si, co chceš, ale mě nech na pokoji!”

Ticho, které následovalo, mělo přímo blahodárné účinky. Ronald Clandor divoce přejížděl poškozeným fixem po fólii tak dlouho, až přestalo fungovat vymazávání. To ho rozzuřilo a nacpal fólii i. fix do odpadového nihilátoru.

Vzápětí se vrhl na zásuvky a zoufale hledal novou fólii a značkovač. V poslední našel plastovou krabičku uzamčenou kódem. Bez váhání ji rozlomil vibračním nožem.

Uvnitř byly bezcenné krámy. Dva hologramy, kopie záznamu pořízeného servem. Byl na nich s Dindrou v jisté intimní situaci. Vzpomněl si, že to bylo před necelými sedmi lety - tehdy ještě neměli vlastní byt, a tak si najali na dvě hodiny luxusní apartmá s holografickým výhledem na panenskou ticho-mořskou pláž na Zemi...

Když zahazoval obrázky na podlahu, mimoděk ho napadlo, kam asi Dindra šla. *To je fuk*, řekl si v duchu a náhle se ho zmocnila opět nutkavá touha po novém fixu. A také hned věděl, kde najde potřebné věci. „;»

„Ilarko!” vykřikl, a aniž čekal na odpověď, vtrhl do dětského pokoje. ^

Jeho dcera seděla před učebním počítačem a ani nevzhlédla. Měla navlečenou senzorickou rukavici a vytvářela na obrazovce nové geometrické útvary.

„Kde máš značkovače?” vybafl na ni otec,

Hára seděla před počítačem jako solný sloup a mlčela. Ronald měl chuť s ní v prvním návalu škubnout, ale pak ho zaujaly vzory na obrazovce. „Ty to dokážeš,” hlesl. „Určitě to dokážeš. Vypadá to skoro jako stavební plány.”

Hára ho nevnímala, a tak Ronald popadl dva fixy, šťasten, že bude moci nakreslit své představy a vytvořit cosi velkolepého, a odešel.

Pozdě odpoledne ho opět vyrušil interkom. Volal Anderson. Tentokrát se nedal odbýt a podařilo se mu nějakým trikem obejít i verva.

„Vím, že se necháváš zapírat, Clandore, a vím, že mě posloucháš. Třikrát ses už nedostavil do zaměstnání bez řádné omluvy, a proto jsem předal všechny tvé pravomoci lneš...”

Ronald dál nevěšmavě ryl značkovačem do fólie jakýsi roztrěsený ovál. Když ho dokončil, nevěřicně se na něj zahleděl, a pak pomalu, pečlivě začal kreslit kruh. A po něm další. Maloval kruhy všech možných velikostí - soustředné i ty, které se protínaly.

Do očí mu vhrkly slzy. a vzápětí se rozesmál. „Mám to!” zachrčel.

Kruhy byly čím dál kulatější a krásnější. Symbolizovaly bezpečí, protože neměly začátek ani konec, představovaly nekonečně se roztahující kosmos.

Byl na sebe patřičně pyšný a přikázal servovi, aby mu promítl kruhy na trivideovou stěnu. Kruhy jako by náhle začaly pulsovat vlastním životem.

Kruh znamená život! blesklo Ronaldu Clandorovi hlavou, než usnul vyčerpáním. Zdálo se mu o univerzu plném kruhů.

•^ ^ ^

Po těle se jí začala rozlézat nepříjemná lepkavá vlhkost. Dindra Clandorová otevřela prudce oči. Z listů na ni stékaly dešťové kapky. Nic nechápala a mamě se snažila rozpomenout, co se stalo.

Děšť zesílil. Dindra se nadzvedla a zjistila, že leží na umělém substrátu v jednom z parků. Bylo něco mezi čtvrtou a pátou ranní a umělý déšť zavlažoval květeny, bylo jí (zle a měla pocit, že se jí bolestí rozskočí hlava. Vrávoravě vstala. Mokré vlasy jí padaly do čela a šaty se jí lepily k tělu.

Šlápla na prázdnou tubu. *Barva!* Postupně se jí vybavila nepříjemná vzpomínka a zasténala, když měla náhle před očima Joshův vousatý obličej, v němž hrál vyzývavý škleb.

„Ne!” vyhrkla. „Dej mi pokoj!”

Rozběhla se a větve jí šlehalý do obličeje. Zakrátko její kroky zašramotily po šterku a před ní se na cestičce objevil dřevěný můstek klenoucí se nad potůčkem protínajícím park.

Dindra se na něm zastavila a křečovitě se chytla zábradlí. Ztěžka oddechovala a zírala do vody. V duchu si vybavila pestrobarevné graffiti, křiklavé vzory, které nastříkala na zdi a na stěny antigravitačních výtahů.

„Nehledá snad každý svým způsobem cíl svého života?” zamumlala, když ryla do špičky boty trojúhelník. Na okamžik měla dojem, že ona ho našla.

Vtom pohlédla na náramkový chronometr a zjistila, že se jí to jen nezdálo. Celý den a celou noc věřila, že je šťastná-jaký omyl! Pospíchala dál, poháněna vnitřním neklidem, který byla schopna překonat pouze tehdy, až najde svůj cíl. Věděla, že je to tak - a neptala se, odkud to ví.

Josh musel být velmi blízko svému cíli. Ve svém bytě měl všechno potřebné, aby mohl konstruovat. Společně se pokoušeli dokončit jeho „stavbu,,, jak tomu říkal. Ani neměli čas na jídlo. Pak se ale Josh rozzuřil a rozkřikl se na ni: „Ty

nejši schopná jít touto cestou. Nedovedeš nás do ráje!"

Rádil jako pomínutý a rozkopal jejich společný výtvar. Dindra se marně snažila potlačit vzpomínku na to, co následovalo potom. Josh musel dočista zešít. Utekla od něj, zaslepená zlostí a zklamáním. V té chvíli ani pořádně nevěděla, co ve skutečnosti chce.

Nyní se už zase uklidnila a řekla si tiše: „Já to dokážu. Vím, že to dokážu.“

Doběhla na konec parku. V chodbě se skvěla obrovská písmena „POSCHODÍ 8,“. Nebylo v ní téměř živáčka. Dindra naskočila na jeden z dopravních pásů a nechala se odvézt k nejbližší křižovatce. Od syntronu získala potřebná data o tomto poschodí.

Nejbližší veřejná hygienická buňka se nacházela o dvě stě metrů dál. Dinnie se v ní dala jakž takž do pořádku a usušila si šaty. Kromě trýznivého nutkání kreslit nebo stavět se cítila podstatně lépe.

Nechtělo se jí vracet k Ilarce a Ronovi, měla na práci něco důležitějšího, musela najít svůj vlastní cíl. A bylo jí jasné, že k němu dospěje pouze tehdy, když opustí Silo.

^ A ^

Hará Clandorová usínala před počítačem. Stále znovu se však probouzela a zírala zarudlýma očima na monitor. Vzápětí se jí pokadě ručky hbitě rozběhly po klávesnici.

V jedné chvíli opět usnula, naklonila se ke straně a málem spadla ze židle. Trhla sebou, narovнала se a začala vyfukávat další povely. Vytvořila trojúhelník. Začalo jí kručet v žaludku a dosáhlo to takové intenzity, až jí to bylo nepříjemné. Nakonec se jí roztřásl ruce a místo dokonalých kreseb se na obrazovce objevovaly chaotické čmáranice. Uvědomila si, že celý den nic nejedla. Maminka ji nedonesla nic k snědku.

Zatmělo se jí před očima, když vyskočila příliš prudce ze židle. Chtěla se něčeho zachytit, opřela se o monitor a převrátila ho. Jako ve zpomaleném záběru padal na podlahu a ona nebyla schopna ho udržet.

Vzápětí se ujistilo a obrazovka zhasla. Dívka na ni hleděla, jako kdyby nechápala, co se vlastně stalo, a pak poklekla. Začala ji ohmatávat konečky prstů a pak se usedavě rozplakala.

Hlad brzy zvítězil nad zoufalstvím. Měla pocit, jako kdyby se kolem ní vznášely stíny a naléhavě jí domlouvaly: „Nedokážeš to, jsi příliš slabá!“ Vstala a začala mávat rukama, aby je zaplašila.

„...nedokážeš to!“

Servo trochu zesílil intenzitu osvětlení v obýváku. Ilaiin otec ležel s hlavou na desce stolu a chrápal. Nevšimavě kolem něj prošla a natukala si na jídelním automatu objednávku. Ten vzápětí vyplivl jakousi jedovatě zelenou břečku, která však kupodivu chutnala docela obstojně. Když se Hará po chvíli zakousla do jedlé misky, na okamžik se na ni zamyšleně zahleděla, otevřela pus a odsunula ji stranou.

Kručet v břiše jí ovšem nepřestalo. Tatínek zamumlal ze spaní něco nesrozumitelného.

„Musím si odskočit,“ řekla a pevně stiskla chvějící se rty.

Na záchodě se Ilaii zavíraly oči, ale neusnula jen proto, že v duchu neustále viděla tu křehkou misku prapodivného tvaru. Náhle byla čilá jako rybička a celá rozrušená. Co objevila, si však plně uvědomila až ve chvíli, kdy si myla ruce a pozorovala tekoucí vodu.

Srdce měla náhle skoro v krku. Rozběhla se zpátky do dětského pokoje a posbírala všechny figurky a ostatní hračky, které jí padly do rukou. V mžiku z nich sestavila kruh. Stála uprostřed a se vzrůstající spokojeností si prohlížela svůj výtvar.

Mam to! uvažovala horečně. A náhle se roztřásla radostným vzrušením a nečekaným pocitem štěstí. Konečně našla řešení svého problému. Ze součástek rozbitého monitoru vytvořila druhý kruh. Všechna únava z ní rázem spadla a v duchu jákala nevýslovným blahem. Dokázala, co se zdálo být nemožné!

A navíc tušila, že není jediná. Několik obyvatelů Sila už bylo přijato do kruhu Olympu a další je budou následovat. Všichni budou šťastní. Jak ráda by byla v té chvíli kreslila kruhy na svém počítači. Byly přesnější, dokonalejší. Musela se však spokojit se značkovači.

Malovala na zdi rozmáchlými pohyby jeden barevný kruh za druhým a její pocit štěstí sílil. Jak nádherné, žít na Olympu...

<^ A ^

Když se Ronald Clandor vzbudil, cítil se lehce a volně jako pták poletující v povětří. Věděl, že ostatní jsou na tom stejně jako on, a v duchu se podívil, odkud to ví. Všichni museli splnit velký úkol a kruh byl symbolem jejich sounáležitosti.

Pustil se zamyšleně do kreslení dalších kruhů. Tušil, že nebude trvat dlouho a spojí se všechny inteligentní bytosti na Olympu. Bylo mu jedno, kolik je hodin a jaký je den, důležité pro něj bylo vědomí, že se změní jeho bytí k dobrému, a toužil po tom každíčkou buňkou svého těla.

Nový kruh...

„Servo,“ zamumlal, „spoj mě s mým pracovištěm!“

Na trivideové stěně se zakrátko objevila lneš. Jako by ho ale nevnímala a hleděla skrze něj kamsi v dál.

„Dokázala jsi to tedy,“ hlesl Ronald. Bylo zvláštní, že se ani nezlobil, že ho lneš nahradila v práci.

Na okamžik zvedla hlavu a pronikavě se na něj zahleděla. V očích jí zaplanulo, hned se ale do nich vrátil nepřítomný výraz. Optika přešla na celek. Lneš seděla za psacím stolem a pravačkou nepřetržitě, ve stejném tempu kreslila kruhy. Zřejmě našla řešení teprve před chvílí, neboť vypadala, jako že je myšlenkami hodně daleko.

Ronald Clandor přerušil spojení a byl rád, že i on se nachází uprostřed kruhu.

8.

„Zahájit přehradnou palbu!“ rozkázal jsem. „Topsiderové si nesmí myslet, že se jich bojíme, ale nechci natropit žádné škody.“ i Útočníci mezitím už dokončili z poloviny obchvatný manév. Byl bych v té chvíli rád věděl, co se asi dělo v jejich myslích. Chtěli GILGAMEŠ opravdu jen zahnat, nebo ho zničit? Prudkost palebného přepadu svědčila spíš pro druhou alternativu.

Syntrony bleskurychle vypočítly kurz a rychlost topsidských lodí a naměř a okamžik zážehu našich transformačních děl, která vychrlila řadu malých žhnoucích sluncí, jež se rychle rozpínala a explodovala.

U některých lodí třídy GILA-3 se rozpadly ochranné štíty, jiným energetická bouře jen upálila anténní systémy. Útočná vlna se zarazila. Z falangy plavidel se oddělila jedna strážní loď a pomalu se blížila s jasně zářícími ochrannými poli ke GILGAMEŠI.

„Srážka do patnácti vteřin! - Prosím o povolení účinné palby!“

„Nepovoluje se!“ zavrčel jsem. „Provedeme minimální úhybný manév.“

Do srážky zbývaly tři vteřiny. Opět bylo vytvořeno paratronové pole. Se zatajeným dechem jsem sledoval topsidské plavidlo. Proletělo necelých pět kilometrů od našeho štítu.

„TEK TORN má radiové spojení s Topsidem,“ ozvalo se od radiolokátorů. TEK TORN byla určitě ona strážní loď, která si na nás chtěla vyzkoušet taktiku kamikadze. „Vypadá to, jako kdyby mezitím na Topsidu došlo k nějakým problémům.“

Uplynuly tři čtyři vteřiny a uslyšel jsem doslovné znění radiových hlášení.

„...jedna loď nemá význam a nestojí za případné oběti. Máme jiné potíže.“

„Znamená to ukončení útoku?“

„Nic se neztratí, všechno v univerzu musí splnit svůj úkol.“

Byla to zvláštní odpověď. Topsiderův hlas mi navíc zněl znuděně a nevzrušeně.

„Strážní loď TEK TORN koordinaci!“ za-hrímalo z akustických polí. „Opakuji: Máme zastavit útok?“

„Jaký útok? Včera jsme pozorovali nad Tracham-Geichem, jak klesá tmavé slunce. Tmavé jsou stíny, ale nevědí, co je to problém.“

^ „Koordinace, tady strážní loď TEK TORN! Žádám o jasný rozkaz!“

„Tmavý je náš prob...“

„Tady TEK TORN! Přerušujeme útok!“

„Tmavý a hranatý...“

„O jaký jde problém, koordinace?“

„Já nevím, nevím, nevím... Všichni nechtě se vrátí... Je důležité řešení, jinak nic!“

Kleště se začaly opět rozevírat a téměř všechny lodě přestaly střílet.

„Potřebuji hyperkomové spojení s Ansgur-Egmem!“ vykřikl jsem. „A je mi fuk, kde je a co dělá, chci ho vidět!“ Bylo mi zcela jasné, že na domovském světě ještěřích bytostí se dějí věci, které si lze vysvětlit pouze přítomností cizího prvku.

Nemohl jsem zavést oficiální vyšetřování na Topsidu. Kdybych to udělal, stačilo by to jistým mocenským uskupením bohatě na to, aby znemožnila nejen mě, ale také Camelot a Ligu svobodných Pozemšťanů. Od události na velitelské lodi Chaerodů jsem byl zatlačen do nechtěné defenzivy.

Jak jsem čekal, spojení s Topsidem bylo přerušeno. Prikázal jsem, aby se snažili o kontakt s Ansgur-Egmem na všech frekvencích. Od hyperprostorového rezonátoru mi došlo hlášení, že zdroj zkeslení opustil Tracham-Geich.

„Nějaké zvláštnosti?“ zeptal jsem se.

Boran Skarros zavrtěl hlavou a řekl: „Stejně jako předtím se to nedá přesně vymezit. Zdá se však, že zdroj se pohybuje dál rychlostí asi tři čtyři kilometry za hodinu.“

To je dost pomalá chůze, blesko mi hlavou. Hned jsem ale *tuto* myšlenku zavrhl. Případlo mi jako málo reálná představa, že se parapsychicky nadaná bytost prostě jen tak prochází po Topsidu. Vždyť anomálie musela předtím překonat několik set světelných let.

Z bojiště se stáhly poslední topsidské lodě.

„Nemám tušení, co je s nimi,“ vybuchl službu konající radista. „Zdá se mi ale, že na Topsidu vládne parádní zmatek. Část zachycených hlášení nedává vůbec žádný smysl. Ne, Allane, nejsou zašifrovaná, jsou prostě - *pomatená*.“

Mamě problém - vrané se zpátky a pomozte nám ho řešit! znělo jedno z hlášení odeslaných z pozemní stanice bojovým lodím.

Obrátil jsem se na radistu a změnil jsem znění našich radiogramů odesílaných na Topsid. Chtěl jsem, aby se Ansgur-Egmo dozvěděl, že my na palubě GILGAMEŠE známe řešení jeho problému.

Z Topsidu nepřicházela stále žádná odpověď. Debatovali jsme s Homerem G. Adamsem v rámci holografické konference o nejnovějších poznatcích.

„Je to nepochopitelné,“ řekl tiše, ale ve světlešedých očích se mu zajiskřilo. „Nejdřív nás Topsiderové trpěli, pak nás chtěli vyhnat násilím a teď se zdá, jako bychom pro ně přestali existovat. Rád bych věděl, co na nás Ansgur-Egmo zase chystá za překvapení. Proto ti, Allane, navrhuji...“

„...abychom konečně vyslali na Topsid výsadkové komando,“ skočil jsem mu do řeči. „Už o tom přemýšlím dobrou půlhodinu.“

Homer Gerswin Adams souhlasně přikývl a prohlásil důrazně: „Neměl bys o tom jen přemýšlet. Kdy vyrazíme?“

„Jakmile si vyberu ty, kteří půjdou do akce.“

„Mám na ROSTOCKU výsadkové specialisty. Přehraji ti příslušná data do syntronu na RICU,“ řekl a bylo na něm jasné vidět, že ani já mu nezabráním v tom, aby se zúčastnil osobně operace na Topsidu. Ještě nedomluvil a na obrazovce se už objevila jména. Nebylo pochyb, Adams vskutku nezahálel.

„Průzkumné komando odstartuje za dvě hodiny,“ rozhodl jsem. „Do té doby provedou naši vědci detailní měření.“

„Souhlasím. Budu informovat svoje podřízené.“

Když pohlásil jeho hologram, nechal jsem se přepojit na Camelot. Dozvěděl jsem se příznivé zprávy - nebo alespoň ve mně za-. nechaly dobrý pocit, že jsme na správné cestě. Do hvězdokupy 47 Tucani dorazilo deset tisíc halutských jednotek. To byla bezpochyby nejpříznivější zpráva dne a doufal jsem, že si ji ostatní národy vyloží jako jednoznačný signál.

V 47 Tucani, vzdálené pouhých 15 000 světelných let od Sluneční soustavy, se už také nacházel značný počet galaktických pozorovacích plavidel. Nechyběli Arkonidané,

Akonané, Antiové, Bluesané, Skokani

a k nim se přidaly tři křižníky třídy Vesta

z Camelotu.

Tolkandové se chovali doposud pasivně. *Je to zdánlivý klid*, řekl jsem si. *Klid před*

bouří. *Vyčkávají.*

Mohutná flotila dvou set tisíc ježatek izolovala skenovacími poli celkem dvacet šest planet obsazených Physandy, a tak se k nim nemohl nikdo přiblížit, aniž riskoval život.

47 Tucani byla hvězdokupa měřící v průměru 210 světelných let a sestávala z jednoho milionu hvězd, převážně starých, mezi nimiž bylo neuvěřitelně mnoho rudých obrů. Tolkandové se vyhýbali centrální oblasti, kde často docházelo ke srážkám a vybudovali své v základny na okraji hvězdokupy, odvráceném od Mléčné dráhy, na prastarých nehostinných světech s obrovskými surovinovými zásobami.

Přestože se zdálo, že se situace dočasně uklidnila, byla moje výzva ke společným akcím proti tolkandské hrozbě aktuálnější než kdy předtím. Velkého ohlasu sice nedosáhla, nicméně se stále víc národů zúčastnilo alespoň pozorování nepřítele.

Sebevražedná akce Naatů byla zatím jediný incident, k němuž došlo. Na druhé straně byly do prostoru, kde se zdržovali invazori, vysílány špiónážní sondy a lodě řízené roboty. Jejich ztráty byly značné, protože ježatky pálily po všem, co se objevilo v jejich blízkosti.

Nyní se k průzkumu přidali také Halufané, kteří se mohli jako jediní bez problémů pohybovat ve skenovacím poli. T-i potvrdili naše domněnky a vděčili jsme jim za detaily, které nám pomohly vložit další kamínky do mozaiky, kterou jsme si vytvářeli o protivníkově.

Tolkandové zuřivě ryli v povrchu obsazených světů. Budovali gigantické tovární komplexy a těžili neskutečná množství rud a dalších surovin. Bylo jasné, že planety se zanedlouho promění v bezcenné haldy hlušiny.

Pálila mě na jazyku jedna otázka. A nejen mě. Musel si ji položit každý, kdo sledoval přesné průběh invaze. Mělo oněch dvacet šest planet něco společného s plozením tolkandského potomstva?

Často jsme předtím diskutovali o možných vysvětleních, nikdy jsme ale nedospěli k potřebnému závěru. Vivok, to byly zprvu zámoťky vysoké asi padesát centimetrů, které se rozvíjely na litinových světech a z nich vylézaly rosolovité larvy připomínající pijavice a dlouhé asi jeden metr. Ty se posléze zakuklily pod vlivem vyzařování rezonančních těl - inteligentních obyvatel litinových planet, kteří jim sloužili jako psychická potrava.

Nakonec se vylíhly různé druhy vetřelců, kterým jsme souhrnně říkali Tolkandové. Koncem února se podařilo dopravit na palubu GILGAMEŠE dva tucty těchto larev, z nich ale přežilo jen pět. Xenolékařce Arfe Loidanové jsme vděčili za dalekosáhlé poznatky. Zjistila, že zárodky ve vi věkových larvách reagují zprvu neutrálně a mohou se vyvinout v libovolnou formu tolkandského života. Nevědecky, ale srozumitelně vyjádřeno, šlo o jakási mnohočetná vajíčka, jež v sobě nesla nejrůznější druhy bílkovin a rozmanité mateřské geny a čekala, až budou oplodněna. Oplodnění probíhalo pod vlivem rezonanční konstanty, která zjevně schopní se sami rozmnožovat. Což vyvolávalo podezření, že se Tolkandové možná klonují. Mezi biology na Camelotu mezitím docházelo k prudkým, téměř ne

Arfe Loidanová izolovala geny a proteiny, odpovědné za tvorbu zcela určitých tělesných znaků, jako byla třeba hadovitě tělo Neezů nebo hruškovité tělo Eloundarů.

Přesto zbývalo mnoho nezodpovězených otázek. Odkud pocházel vivok přepravovaný v eloundarských elipsoidech? Provedli jsme pitvu tolkandských těl, nenašli jsme ale žádná ředidla. Alazarové, Gazkarové, Neezové a Eloundarové byli bezpohlavní a nebyli zjevně schopní se sami rozmnožovat. Což vyvolávalo podezření, že se Tolkandové možná klonují. Mezi biology na Camelotu mezitím docházelo k prudkým, téměř ne

překonatelným sporům. Nepatrná menšina zastávala názor, že někde pracují velké genové továrny, v nichž se vivok vyrábí tak říkajíc na běžícím pásu. To nebyla zrovna příjemná představa a znamenalo by to, že se Kummerogovy vize promění v příšernou skutečnost.

Jistým způsobem mi spadl obrovský kámen ze srdce, když jsem se dozvěděl, že špionážní sondy ani Halufané dosud neobjevili náznaky toho, že by Tolkandové vstoupili do fáze rození, jež by vysvětlovala jejich ústup do hvězdokupy.

Bylo to zvláštní, ale poprvé jsem také začal uvažovat o tom, že by vivok mohl vznikat přece jen přirozenou cestou. Vzpomněl jsem si na zvyky určitých druhů pozemských ryb, které svěřá vajíčka a mlíčí tekoucí vodě a tím končí jejich starost o zachování druhu.

Nezjistilo se však, že by na obsazených planetách docházelo k podobným jevům. Zdálo se, že Tolkandové v 47 Tucani skutečně pouze těží minerály a další suroviny.

Proč se nespokojíš s touto domněnkou? popíchl mě extramozek. Pídit se teď po původu vivoku nemá existenční význam.

Teď třeba ne, ale může se hodně brzy stát, že jakýkoli informační náskok bude mít cenu tisíců životů, namítl jsem v duchu.

„Přijali jsme odpověď z Topsisu,” přerušili mé úvahy z centrálního modulu. „Ans-gur-Egmo vypadá dost netrpělivě.”

Na první pohled mi bylo jasné, že momentálně nejmocnější Topsider se změnil. Úzké zrohovatělé rty se mu trásly a kulaté vypoulené oči měl podlité krví.

„Pověz mi to, Terranče,” vyjel na mě bez obalu l „A já uplatním právo milosti a nezničím tvou loď.”

„Co chceš vědět?” odpověděl jsem klidně.

Topsider ztrýzněně zasténal a zařval. „Řešení! Chci je! Tvrdil jsi, že je znáš!”

Letmo jsem přikývl. Ansgur-Egmo byl buď nemocný, nebo alespoň neovládal své smysly. Bolelo mě, že jsem mu musel odepřít pomoc a ještě navíc zvýšit jeho nelibost. Potřeboval jsem ho ale vyprovokovat.

„Musíš ale svůj problém přesně formulovat!” vyzval jsem ho.

Němě na mě zíral a cukal rty. Měl jsem dojem/jako by měl v sobě nějaký blok. Mamě hledal odpověď na mou jednoduchou pobídku.

„Máš pocit, že jsi pod nějakým cizím vlivem?” zeptal jsem se ho.

Udeřil o sebe pěstmi a zavřel: „Ovládej se, Terranče! Buď si stěžovat u samotného komisaře Ligy Sheremdoca!”

Poskytl mi další důkazy své pomatenosti. „Geo Sheremdok je mrtvý,” prohlásil jsem důrazně. „A to už skoro šedesát sedm let. Zahynul při explozi jedné výzkumné lodi v časosbězném poli nad Trokanem.”

Topsider překvapivě odevzdaně hlesl:

„Zmiz, než mi dojde trpělivost!” „Zdá se, že nepotřebuješ žádnou pomoc.” „Nikoho jsem se o nic neprosil.” „Nechceš tedy vyřešit svůj problém?” Ansgur-Egmo reagoval náhle velmi podrážděně. „Já-nemám -žádný-problém!” zarval. „Žádný, rozumíš? Všechno je v pořádku.” Vzápětí přerušil hyperkomové spojení.

Byl opravdu nejvyšší čas vykonat druhou návštěvu na Topsisu. Vydal jsem rozkaz výsadečkovému komandu, aby se připravilo do akce.

Byl jsem na cestě k tryskáčovému hangáru na RICU, když zapípal můj náramkový komunikátor. Zapnul jsem ho a hned jsem poznal podivně rozechvělý hlas Attacy Mega-nona, vedoucího vědeckého oddělení jedenáctého modulu GILGAMEŠE jménem ENZA.

„Musíš odložit start, Allane! Jsou teď důležitější věci než Topsis!” oznámil mi rozrušeně.

Bylo mi jasné, že hyperfyzik, který se podílel na vývoji hyperprostorového rezonátoru, musí mít velmi závažný důvod. Patrně naměřil nová, výbušná data. „Co se stalo, Attaco?” zeptal jsem se ho.

„Nejnovější výsledky jsou alarmující. Měl by ses na ně podívat. Hned teď, Allane.” „Byl lokalizován zdroj zkeslení?” „Prostě se na to mrkni. Končím!” Nejbližším transponderem jsem dorazil ani ne za dvě minuty k hyperprostorovému rezonátoru. Předtím jsem ještě stačil informovat o nejnovějším vývoji události Homera a členy výsadečkového komanda. Odložil jsem start na neurčito.

Adams se zjevil u rezonátoru bezprostředně po mně. Atmosféra, která zde panovala, jen jiskřila. Viděl jsem napjaté, zkamenělé obličeje. Pobledlé kapacity v oboru hyper-fyziky čekaly netrpělivě na syntronické vyhodnocení.

Boran Skarros mi pokývl hlavou a místo obličeje jako by měl posmrtnou masku. Byl bílý jako křída a pohrával si nervózně v prstech s datovou fólií.

Attaca Meganon se vyloupil ze stínu jed-, noho agregátorového bloku a rychle ke mně přistoupil. „Allane, Homere, už jsem se bál, že vás nezastihnu.“

Na rozdíl od Berana působil klidným, soustředěným dojmem.

„Tak už nám konečně pověz, co se děje!“ vyjel na něj Adams. „Nemám rád tohle tajnůstkářství!“

Meganon našpulil rty a prohlásil: „Asi před deseti minutami jsme získali nové výsledky lokalizace. Nejdřív jsme se chtěli přesvědčit, že data souhlasí, a pak jsme teprve...“

„Tak dělej, leze to z tebe jako z chlupaté deky!“ zavrčel Homer.

Zatímco jsme klusali k hyperprostorovému rezonátoru, honily se mi hlavou ty nejtřeštěnější úvahy. Podle toho, jak se vědci tvářili, jsem se ale nedomníval, že Topsid stihl osud litinových světů. Na okamžik jsem zavřel oči a zhluboka dýchal. *Nechť zabrání*

topsídští bohové takové katastrofě! modlil jsem se v duchu.

„Topsid není jediný, kde se projevují zkreslení hyperspektra,“ řekl Attaca Meganon, aniž hnul brvou. Vzápětí se až zbytečně, brutálně odmlčel a pak milostivě oznámil: „Rovněž na Ferrolu jsme prokázali silnou anomálii.“

„Identickou?“ vyhrkl jsem bezprostředně.

„Do detailu,“ řekl hyperfyzik nemilosrdně. „Skoro jsem v pokušení tvrdit, že zmíněný jev přeskočil z Topsidu na domovský svět Ferronů.“

„Terraje díky časovému posunu v bezpečí,“ zamumlal Homer G. Adams.

„Ale to není ještě všechno,“ pokračoval tiše Meganon. „Mezitím vykazalo jednoznačnou charakteristiku dalších pět hustě osídlených světů.“

„Šest,“ opravil ho Boran Skarros. „Je to jako mor.“

„Která je ta šestá planeta?“ vyhrkl jsem.

„Olymp,“ řekl Plophosan, aniž hnul brvou. „Populace v řádu miliard.“

Vzpomněl jsem si, jak mi nedávno logický sektor připomněl mytologickou devítihlavou saň, a toto podobenství mi připadlo nejen trefné, ale zároveň děsivé.

Attaca Meganon mezitím uvedl jména ostatních postižených planet. Bylo to, jako kdyby četl seznam zemřelých. Ve všech případech šlo o galaktické světy čítající miliardy obyvatel.

„Bohové, kéž bychom se mýlili!“ zvolal pateticky Homer G. Adams. „Pokud je to tak, patří tento den k nejčernějším v dějinách Mléčné dráhy.“

Asistentka podala Meganonovi bez slova datovou fólii. Ten ji letmo přehlédl a zničeně řekl: „Už je jich osm. A to jsme prozkoumali hyperprostorovým rezonátorem teprve dílčí oblast Mléčné dráhy. Doufám, že jich nebude víc.“

„Je jich padesát dva,“ ucedil jsem vědouně.

Attaca Meganon několikrát křečovitě polkl. Vytřeštil oči a chtěl něco říct, nevypravil ale ze sebe jedinou hlásku. Také Homer G. Adams a ostatní na mě zírali jako na dvouhlavé tele. Nikdo mi však neodporoval, ani můj extramozek ne.

„Padesát dva líhňové světy,“ opakoval užasle Attaca Meganon.

Nemělo nyní smysl bezcílně bloumat s GILGAMEŠEM Mléčnou dráhou jen proto, aby hyperprostorový rezonátor zjišťoval nové zdroje paranormálních aktivit. Vytušil jsem, že se přímo před našima očima odehrává něco, o čem nemáme sebemenší představu.

Na Topsidu mezitím vypuklo docela normální šílenství. Zdálo se, že nejen v Tra-cham-Geichu nastaly nepochopitelné problémy - také z ostatních oblastí planety jsme dostávali trivideové zprávy ukazující, jak si ještěrkovití tvorové čmárají jako malí.

Extramozek mě varoval před tím, abych nechal přistát vesmírný tryskáč na Topsidu. *Forum Raglund by nám rádo podstrčilo černého Petra*, oznámil mi suše.

„Zamíříme k Boscykové hvězdě,“ přikázal jsem.

9.

Život v Trade City se začal měnit. Místo horečného ruchu na ulicích zavládl nezvyklý klid.

Když si Dindra Clandorová zaclonila oči, uviděla ve světle nízko postaveného slunce v dáli Věž. Tam nahoře, někde v nejvyšších poschodích, kdysi bydlela - nyní jí to ovšem připadalo, jako kdyby to bylo někdy v pravěku. Věž byla klec, ve které byli všichni uzavřeni. Jí se podařilo uniknout z ní v pravý čas.

Špičkou nohy vyryla do vrstvy pylu naneseného větrem na cestu obdélník a do něj svislé mříže. Náhle se jí obrazec znelíbil a rychle ho nohou rozhrabala. Zatoužila po svobodě, po symbolu své naděje a cítila neodolatelné nutkání tvořit, podílet se na zaslíbené budoucnosti - až vyřeší svůj problém.

Byla nyní volná, nechala za sebou všechno, co jí bránilo v tom, aby vyřešila svůj problém. Stejný krok učinili také ostatní. Stejně smýšlející, kteří měli pocit, že by se udusili ve svých bytech. Kempovali pod širákem. Veřejné parky proměnili ve své domovy a každý sám o sobě hledal své štěstí, které pociťoval, ale nemohl na ně dosáhnout.

Dindra vzhledla k obloze, když zaslechla tlumené hřmění. Vysoko nad ní putovala nad obzorem obrovská protáhlá hvězda. Marně se pokoušela zachytit její tvar přesně do pylové vrstvy.

Prázdnou ulicí se honily psací fólie. Na Okrajích parkovaly kluzáky a bylo vidět, že je nikdo nepoužíval celé dny. Klid v téhle městské čtvrti dělal Dindře dobře. Někdy měla dojem, že poznává stopy záhadné bytosti, která tuď prošla, ale pokaždé si řekla, že jí jen straší v hlavě.

Na karosérii jednoho kluzáku ulpěly dva velké papírové listy, na kterých si jiní zkoušeli najít řešení. Nebo že by ono řešení skutečně našli?

Dindra klopýtala ulicí a sbírala listy. Bylo jí hned jasné, že nic z toho nemůže použít. Uvažovala jen o tom, zda se jí vůbec někdy podaří dosáhnout cíle. Rozzuřeně rozmačkala všechny papíry a znechuceně je zahodila.

Šlo o velký úkol... úkol, jehož řešení možná nenajde na Olympu, ale... Dindra pohlédla na nebe a těsně nad obzorem Trade City uviděla opět obrovskou hvězdu. Byla to skokanská vesmírná loď, která právě s žhnoucími pohonnými jednotkami nalétala na přistání.

V té chvíli si Dindra Clandorová uvědomila, že opustí Olymp. Někde hodně daleko na ni určitě čeká štěstí. Rozběhla se ke kosmodromu.

„Já nejsem jen tak někdo!" zařval Skokan. Po nekonečných hodinách strávených na oběžné dráze měl co dělat, aby se ovládl. „Jsem patriarcha Deramus Empelime ze ctihodného klanu Hansan-Empelimů. Dobře si zapamatujte moje jméno, zatracení byrokrati! Neujde trestu ten, kdo nechá čekat Derama Empelima - nikdo, chápete? Žádám o povolení okamžitě přistát pro můj NOCHI-RAM a trvám na tom, aby se mi planetární správa patřičně omluvila."

Skokan poškubával oběma rukama za umně spletené špičky vousu a zíral do zářivého pole, kde se měl vlastně stabilizovat hologram jeho protějšku.

Úředníka ale ani nenapadlo, aby se identifikoval obrazem. „Musíš mít strpení," vyzval Skokana.

„Moje trpělivost je už dávno u konce!" za-- vřeštěl Deramus Empelime. „Uplatním nárok na náhradu škody a doženu vás k slzám. Tak nějak to přece říkají potomci Terránců, ne?"

„Lituji, ale momentálně nemáme pro tebe žádné volné přistávací pole."

Patriarcha zalpal chrčivě po dechu. „Cože?" vyprskl. „Lokalizátory udávají, že polovina kosmodromu je prázdná. Tak po-hni konečně zadek a přideš mi pole! Jinak budu nucen ignorovat zjevně zmatečné pokyny přístavní správy."

„Pokud chceš riskovat ztrátu licence pro Olymp. Dera-me, tak to zkus. Ale varuju tě..."

„Máš deset minut standardního času na to, abys povolil NOCHIRAMU přistát," zafrkal Skokan. „Pak se odvolám na paragraf deset Dohody o bezpečnosti meziplanetárního obchodu. Parkování na oběžné dráze nad vesmírnými přístavy je přípustné pouze krátkodobě a v případě nouze. Ve smyslu hladkého průběhu je proto nutno zajistit..."

„Znám znění Dohody," přerušil patriarchu úředník.

„No tak! Osm hodin a čtyři minuty na oběžné dráze je snad dost dlouhá doba a není mi ani známo, že jde o případ nouze."

Skokanův protějšek se mezitím už odpojil. Deramus Empelime udeřil pěstmi do ovládacího panelu a zařval: „Připravte se na přistání! Aktivovat ochranná pole! Nenechám se už déle zdržovat." Ztišil hlas a dodal: „Na Olympu se museli zbláznit. Jinak si nedovedu vysvětlit, proč za osm hodin z něj vzlétly jen tři nákladní lodě."

Patriarcha se třásl vztekem. Čas byly peníze a o ty nechtěl přijít nikdo, kdo měl všech pět pohromadě.

„Zachytili jsme naváděcí paprsek!" oznámil mu zakrátko radista.

„Sledujte ho!" Patriarcha si zamnul pracky poseté mozoly. Na okamžik si pohrával s myšlenkou, že po přistání půjde příslušným úředníkům po skokanskou vytmavit, co si to představují pod pojmem rychlé odbavení.

Výška osmdesát kilometrů. Na velitelském můstku nebylo do čeho píchnout, hladké přistání NOCHIRAMU měla nyní zajistit pozemní stanice. Empelime se už těšil na zisk z nákladu, který měl na Olympu naložit. Vydělané peníze chtěl použít na generální opravu lodi.

Patnáct kilometrů... Přímému výhledu na kosmodrom bránil příkrov mraků.

Vtom vytrhl patriarchu ze zamyšlení rozrušený výkřik. Podlaha velitelského můstku zavibrovala, jako kdyby kdosi vyhnal impulsní pohon na maximální výkon. Když Empelime pohlédl na panoramatickou obrazovku, zapochyboval o svém rozumu.

Zaměřovací paprsek naváděl jeho drahocennou loď na přistávací čtverec, na němž stál bluesanský disk. Do katastrofy zbývaly pouhé vteřiny. Z impulsních trysek vyšlehly plameny a NOCHIRAM byl katapultován vzhůru.

„Nepovolený přistávací manévř!" zachrčel letištní dispečer z akustických polí. „Okamžitě ho přerušte!"

Naváděcí paprsek pohasl a loď se vznášela v pětikilometrové výši.

„Držte stálou výšku!" přikázal Deramus Empelime a pak se obrátil na chlapíka z pozemní stanice, který okamžitě přerušil obrazový přenos a zmizel.

„Ty neschopný idiote!" zařval Skokan.

„Nedovolím ti, abys mi zničil NOCHIRAM. Pokud máš v hlavě ještě alespoň zbytek mozku, prověříš naváděcí paprsek a přistávací souřadnice. Kdyby moje posádka neměla tak skvělý postřeh, spadli bychom Bluesanům na ty jejich talířový makovice. A můžeš třikrát hádat, kdo by to měl na svědomí! - A teď mi koukej konečně přidělit správné přistávací pole, které není pokud možno obsazené. Nebo si snad myslíš, že se tady budeme poflakovat do skonání věků?"

Jeho protějšek si tiše povzdechl.

„Tak hejbní kostrou!" zaskučel rozrušeně Skokan.

Ozval se další povzdech.

„Já čekám!" zahřímá! Deramus Empelime. „Moje trpělivost je ale u konce!"

Patriarcha už přistával na těch nejzablácenějších dráhách v kdejakém galaktickém Zapadákově, kdy do lodi bušil zuřivý liják a nebylo vidět na krok, ale nikdy nezažil to, co nyní na Olympu.

„Najdi si nějaké pole sám," odpověděl konečně dispečer. „A mně už dej konečně pokoj!"

Deramus Empelime vytřeštil oči a otevřel tlamu dokořán. Chvilí mu trvalo, než byl schopen reagovat. „Já že si mám najít sám přistávací čtverec?" vyhrkl nevěřícně.

„Ano," vydechl jeho protějšek. „Dělej si, co chceš, jen mi už neruš kruhy! Konečně jsem našel řešení!"

Zcvoknul se, blesklo patriarchovi hlavou. Nevím, co s těmi lidmi je, ale vždycky mi připadali divní.

NOCHIRAM po chvíli dosedl na prázdný čtverec daleko od bluesanského disku a co nejbliž skladištním halám. Nikdo si ale nákladní lodi nevsímal a ve Skokanovi opět vzkypěla krev. Po dvaceti minutách přepnul na oběžníkový režim a slíbil „líné bandě,, pořádné překvapení, pokud nebude odbaven v co nejkratší době.

Dvakrát se ho nějaký nýmand pokusil uchlácholit bezvýznamnými frázemi, a když to zkusil potřetí, skokanský patriarcha vybuchl. Několik vteřin nato zazářil na můstku hologram expedice a Empelime měl konečně možnost si rozumně popovídat s Plophosanem řídícím roboty.

Náklad byl připraven včetně potřebných vývozních listin a povolení.

„Připrav se na to, že s přejímkou zboží se začne pozítří v patnáct hodin standardního času," oznámil mu Plophosan.

„Pozí... cože?" nevěřil svým uším Dera-mus Empelime a nebezpečně se mu začaly třást nakroucené špičky kníru.

„Pozití,, potvrdil mu nevzrušeně jeho protějšek.

To bylo přespříliš na skokanského patriarchu, který nebyl zvyklý zahálet. „Ani mě nenapadne zase čekat," zachrčel. „Převezmu náklad tady a teď."

„To je bohužel vyloučeno."

„Jak to? Co z toho děláte takové drama?"

„Nemáme k dispozici dostatek pracovních sil."

„Je vás dost, jen jste líní!" vyprskl Skokan.

„Během posledních dní zůstalo doma z důvodu nemoci osmdesát procent dobrovolných pomocných expedientů."

„To tu rádí nějaká epidemie, nebo co?"

„Jde o nešťastnou shodu nepředvídatelných..."

„Ušetři mě těchtole keců!" rozkřikl se patriarcha na Plophosana. „Chci vědět jedno:

Jak to udělat, abych mohl okamžitě převzít náklad. Klidně si to vezme na starost můj klan."

„To by bylo proti předpisům."

„Na ty kašlu, jasný?"

„Počkej!“

„Hovno!“ zařval Deramus Empelime. Věděl ale, že je bezmocný. Celou minutu naslouchal, jak jeho protějšek buší do klávesnice.

„Patriarcho Empelime,“ ozvalo se konečně.

„Ano?“

„Pro tvůj klan je povoleno odbavení kategorie C?“ „Co já vím. Ale když to tvrdíš?“

„Dobrá. Tato kategorie umožňuje odbavení dobrovolnými humanoidními pomocnými silami. A protože je však málo dělníků...“

„Já vím,“ přerušil patriarcha rázně Plophosana. „A není nějaký rychlejší způsob odbavení?“

„Přirozeně že je.“ Plophosan ke Skokanovi ani nevzhledl a téměř nepřetržitě si čmáral na fólii zvláštní obrazce.

„Žádám rychlejší odbavení nákladu pro NOCHIRAM!“ zuřil patriarcha.

„Přirozeně.“

„To je všechno, co mi k tomu řekneš?“

Plophosan konečně odložil tužku, vzhledl od svých náčrtků a prohlásil: „Spěšná expedice je plně robotizována a řízena syntronicky. O to vyšší je ale cena. A klan Hansan-Empelimů je znám svou šetrností.“

Vezmu tě s sebou do vesmíru a vykopnu tě z lodi bez skafandru! zuřil v duchu Deramus Empelime. Nahlas se jen zeptal: „O kolik?“

Plophosan obřadně prolistovával nákladové listy a tu a tam na nějaký cosi načmáral. Vypadal nepřítomně. Konečně zadal syntronu několik čísel a za chvíli oznámil patriarchovi: „Dvacet pět tisíc osm set galaxů.“

„Kdy může začít spěšná expedice?“ zahřimal Empelime.

„Hned jak zaplatíš.“ Sotva to Plophosan dořekl, začal si opět čmárat na fólii jako malé dítě.

Deramus Empelime se v duchu poprvé zeptal, jestli na Olympu neřádí nějaká neznámá nemoc. Vydal palubnímu syntronu platební příkaz a čekal. Tentokrát ale jen půl hodiny. Konečně se roboti pustili do práce.

• ^ ^ >

První hodiny nakládky proběhly hladce. Mezitím se na Trade City snesla noc. Navíc začalo lít jako z konve a voda řinoucí se po plášti lodi zatékala také do nákladových prostor. Meteorologická služba se zjevně zbláznila, neboť hlásila nad kosmodromem jasno bez přeháněk.

Derasmus Empelime si blahorečil za své rozhodnutí, přestože musel vyrovnat příplatek za spěšnou expedici. Byl v dobré náladě, když vtom z jedné zádové komory vypadl kontejner a na zemi se cenné suroviny smísily s napěněnou vodou. Ztráta byla značná.

Záznam ostrahy komory prozradil patriarchovi, že tamní pracovník hrubě zanedbal své povinnosti. Místo aby dohlížel na funkci antigravu a staral se o nakládané kontejnery, maloval si dvěma prsty na vnitřní přepážku roztodivné obrazce.

Zakrátko se začaly kontejnery vršit na přistávací ploše. Empelime sledoval nakládku z velitelského můstku. Přirozeně si všiml, že práce vážně čím dál víc, ale jako by ho to už nezajímalo. Byl plně zaujat tím, že si kreslil NOCHIRAM se všemi nákladovými prostorami, a bylo mu fajn. Čmáral si kontejnery, různě je na sebe vršil, pak zase skici muchlal a zahazoval.

Roboti ze spěšné expedice byli hotoví a venku u lodi stálo ještě třicet kontejnerů, které posádka začala zdobit barevnými symboly a různě je skládat dohromady jako kostky.

Patriarcha si kreslil rychle, ale marně se snažil vytvořit cosi, co by se podobalo řešení. Byl čím dál rozrušenější.

Roboti se vrátili za svítání, právě když mizel v příďové komoře poslední kontejner. Dva stroje podobné lidem se náhle zastavily vedle Empelima a oznámily mu: „Náklad byl v pořádku předán. NOCHIRAM má tímto povolení ke startu. Za třicet minut může odletět.“

Skokan si v klidu čmáral dál a obořil se na ně: „Copak nevidíte, že mám práci? Přijďte zítra, jestli se mnou chcete udělat obchod.“

„Spěšná expedice předpokládá také rychlé vyklizení přistávacího pole, aby mohly být stejně rychle odbaveny další lodi...“

„Zmizte!“ vypěnil Empelime. „Řekl jsem vám jasně, abyste přišli zítra!“

Chvilíčku hleděl zamýšleně za roboty, a pak začal kreslit o to horlivěji, jako kdyby chtěl dohnat, co zameškal. Už neměl chuť odletět z Olympu. Ani nemůže, dokud nenajde řešení problému.

Vrata hangáru se zavřela, ale patriarcha si toho nevšímal.

„Zahajují přípravy ke startu,“ hlásil palubní počítač.

Skokan sebou trhl. Na několik vteřin zapomněl na čmáranice a tvářil se zmateně. Potom se ale znovu věnoval kreslení. Nevnímal ani, že se o něm baví dva mladší členové klanu, kteří se sami ujali příprav ke startu. Ti dva nechápali, proč ostatní na palubě čmárají nepřetržitě geometrické obrazce, ale nějak si to spojili s poměry vládnoucími na Olympu a nazvali tento stav geometrickou epidemií.

„Časový limit překročen!“ oznámil syntron. „NOCHIRAM musí odstartovat během dodatečné lhůty pěti minut standardního času. V opačném případě bude třeba uhradit další poplatky.“

„To víme a rádi bychom odsud vypadli, co nejdřív to půjde.“

Loď zahřimala, odlepila se od povrchu, a když dosáhla stometrové výšky, začala se naklánět. Oba piloti ignorovali záplavu blikajících výstražných světel. Jeden zvedl paže a začal kreslit do vzduchu chaotické tvary.

Deramus Empelime seděl za panelem a jeho ruka se míhala ustavičně sem tam.

Ječící indikátory oznamovaly nebezpečí pádu. Vzápětí palubní počítač oznámil, že zachytil naváděcí paprsek nahrazující ruční řízení. Zasáhly syntrony pozemní kontroly a pomocí tažných paprsků vynesly válcovou loď do horních vrstev atmosféry.

<>. A <>•

Dindra Clandorová zírala nehybně na válec mizějící v oblacích. Nepodařilo se jí proniknout na palubu lodi a opustit Olymp. Zadrželo ji společenství. Bylo pro ni nepopsatelně nádherné být částí celku a cítit, že ji ostatní skutečně potřebují. To poznala v okamžiku, kdy nakreslila první kruh.

Nyní si poprvé po několika dnech vzpomněla na svého muže Ronalda a na Ilarku. Také oni byli s ní ve společenství, které nedokázala popsat, ale velmi jasné je pociťovala.

GILGAMEŠ dokončil poslední nadsvětelnou etapu a by vzdálen jen několik světelných hodin od Boscykovy hvězdy. Spousta výsledků svědčila o tom, že na Olympu působí mocné parapsychické síly. Zdálo se, že to lze do detailu srovnat s okolnostmi, jež nastaly na Topsisu.

Sedmdesátiprocentní rychlostí světla jsme se blížili k planetě. Všechno vypadalo normálně, alespoň na první pohled. Radiový odposlech přinášel převážně komunikaci mezi nákladními loděmi a pozemními stanicemi. Kapitáni lodí si stěžovali na nedostatečné kapacity a příšerné čekací doby. Pozemní kontroloři odpovídali sotva jednoslabičně.

Nápadné bylo, jaký zvláštní klid na Olympu vládl. Jako by planeta najednou ztratila svůj význam coby obchodní křižovatka. Během hodiny a půl jsme zaměřili patnáct velkých nákladních lodí, které nevydržely vyčkávat na parkovací dráze v soustavě a postupně se vytratily do hyperprostoru.

Na Olympu nás už museli určitě zaměřit, ale na palubu GILGAMEŠE nedošla jediná výzva, abychom se identifikovali.

Boran Skarros mi předal hlášení, z kterých vyplývalo, že na této druhé planetě byl jednoznačně zachycen zdroj hyperdimenzionálních zkreslení. A to s přesností pouhých pěti set metrů. Anomálie se přesouvala tempem pomalé chůze pryč od Trade City a její vzdálenost od okraje metropole nyní obnášela tisíc dvacet kilometrů. Data nepřikládala žádný význam směru přesunu. Ve vzdálenosti pouhých tří tisíc kilometrů od Trade City se nacházela v pustině základny pro ty, kteří toužili prožít dobrodružnou dovolenou.

Požádal jsem o povolení k přistání. Nikdo mi neodpověděl. Když jsem se zeptal podruhé a důrazněji, uslyšel jsem směs zmatených hlasů. Zdálo se, že ty, kteří měli službu v radiovém dozoru, zajímal složitý tvar sněhových krystalů mnohem víc než přistání kosmické lodi velikosti GILGAMEŠE.

Přiblížili jsme se k planetě na několik tisíc kilometrů, když naše lokátory zachytily vrávoravý start skokanského válce. Na kosmodromu běžel plně automatizovaný nouzový program, který tažnými paprsky doslova vystrkal nákladní loď do vesmíru.

„Tam dole jsou určitě namol,“ prohlásila moje zástupkyně a zakroutila hlavou.

„Nebo jsou ovlivněni,“ doplnil jsem ji. Gerine mě za to obdařila zamyšleným pohledem a pak souhlasně pokývla hlavou.

S pranepratným zrychlením se válcová loď vzdalovala od Olympu. Nevypadalo to, že by Skokani měli v úmyslu během nejbližších hodin přejít do hyperprostoru.

„Identifikujte plavidlo!“

Neuplynulo ani pět minut a měli jsme po ruce příslušná data. Šlo o NOCHIRAM, starou, zchátralou nákladní loď o délce 240 metrů, která patřila skokanskému klanu Hans-an-Empelimů.

To všechno mě ale zajímalo jen okrajově, důležité pro mě bylo, že právě vzlétla z Olympu.

„Pokuste se o radiový kontakt! Prosím o dovolení vstoupit s průvodci na palubu NOCHIRAMU.“

Skokan mlčel, a to i ve chvíli, kdy jsem přikázal, aby GILGAMEŠ změnil kurz. Přizpůsobili jsme se směru a rychlosti letu nákladní lodi a drželi jsme se od ní na pět tisíc kilometrů.

Konečně se stabilizoval obrazový přenos. Pohlédl jsem do tváře mladičkého Skokana - nemohlo mu být víc než čtrnáct patnáct let standardního času. Tvář měl každopádně za--rostlou jen řídkým narudlým chmýřím.

„Znám tě ze zpráv,“ spustil mladík váhavě. „Ty jsi Atlan, že jo?“

Viděl jsem na něm, že by ze všeho nejraději dodal „zrádce“, ale neodvážil se. „Neměl bys brát vážně všechno, co se o mně povídá,“ odpověděl jsem. „Jsi na palubě?“

sám.

Máchl zamítavě rukou a vyhrkl: „Ostatní... jsou... nevím, jak bych to řekl... no, prostě si čmárají.“

„Potřebuješ pomoc?“

Přikývl. Přesto jsem ho musel ještě chvíli přemlouvat, aby mi povolil přistát v lodi vesmírném tryskáčem a vstoupit na palubu. Nakonec souhlasil s třemi osobami. Vybral jsem si Ambrase a Velita Karemuse z medicentra. Homer G. Adams sice prskal, že ho nechci vzít s sebou, ale nemohl jsem brát ohled na jeho rozmary. Potřeboval jsem mít s sebou vědce.

Za čtvrt hodinu jsme zaparkovali bez problémů tryskáč v jedné z příďových komor. Po chvíli jsme mohli otevřít přílby SERU-NU a vdechli jsme mdlý vzduch. Zamířili jsme podle návodných piktogramů k velitelskému můstku. Chodba byla prázdná, nikoho jsme nepotkali.

Když jsme vešli na můstek, spatřili jsme apatické obličeje. Nikdo si nás nevšímal, ani mladík, který stál před počítačem a prsty hbitě přejížděl po klávesách. Na monitoru se zjevovaly a otáčely hranaté obrazce. Zdálo se, jako by úplně zapomněl, že s námi ještě před několika minutami mluvil. Také ostatní Skokani byli plně zaujati vytvářením nejrůznějších geometrických tvarů. Těch byly plné obrazovky. Někteří členové posádky si horlivě malovali cosi na fólie.

Zvláštní duplicita, ozval se můj extramozek.

Než uplynulo Ansgur-Egmové ultimátum, viděl jsem jednoho Topsisera, jak si něco kreslí na paměťovou fólii. Nyní jsem si uvědomil, že čmáranice Skokanů jsou až zarážejícím způsobem podobné. Že by náhoda? Tomu jsem nevěřil.

„Jde o parapsychické ovlivňování,“ konstatoval Velito Karemus. „Nelíbí se mi ale, že mezitím postihlo i toho kluka. Buď to schytá každý, kdo byl na Olympu, nebo to působí už daleko ve vesmíru.“

Protože jsem měl mentální stabilizátor, mohl jsem se cítit do jisté míry v bezpečí. Zato mí průvodci byli vydáni na pospas parapsychickému vlivu stejně jako ostatní členové posádky GILGAMEŠE.

„Já nic necítím,“ prohlásil Ambras, jako by mi četl myšlenky. „Nemám potřebu si něco črtat.“

„Jakému účelu to všechno asi slouží?“ dohadoval se Karemus. „Za předpokladu, že se veškeré obyvatelstvo nějaké planety baví podobnými čmáraní černi...“

„...pak se rozloží po čase i ten nejkompexnější systém,“ doplnil jsem ho.

Možná právě toho chtěli invazori dosáhnout. Potom by jim spadly nejvýznamnější světy Galaktika do klína jako zralé ovoce, a to včetně miliard obyvatel, které potřebovali jako rezonanční těla pro své potomstvo.

Chování Skokanů na palubě NOCHIRAMU pro nás představovalo naléhavé varování. Nikdo z nich nedělal nic rozumného a kloudná řeč nebyla ani s patriarchou. Vnímali nás, pokud jsme se jim pokusili bránit v kreslení, a dokonce s námi hovořili, i když většinou blábolili naprosté nesmysly.

Předtím jsem odeslal na GILGAMEŠ stručnou zprávu, že nemáme žádné problémy. Nyní se překvapivě ohlásil Homer. „Právě jsme získali spojení s Trade City. Je to zvláštní, ale všichni jako by tam objevili své umělecké buňky.“

„Ty jejich mazanice nemají nic společného s uměním,“ namítl jsem.

„Skokani si taky kreslí?“ vyhrkl Homer G. Adams.

„Jo, snaží se konkurovat Picassovi.“

„Allane,“ ozvalo se v té chvíli za mnou. „Žádám tě, abys opustil mou loď. Nechci mít nic společného se zrádцем vlastního národa.“ Patriarcha na mě mířil značkovačem jako dýkou, a kdyby to šlo, určitě by mě jím provrtal.

„Musím si s tebou pohovořit, Derame Em-pelime.“

„Ne,“ odsekl ledově.

„Co se stalo na Olympu?“ zeptal se ho Ambras.

Skokan se obrátil k hyperfyzikovi a zavrčel: „Nic. Nic, co by museli vědět Terránci.“

„Takhle svůj problém nevyřešíš,“ prohlásil Karemus.

„Já to dokážu.“

„To tvrdila spousta jiných před tebou.“

Deramus Empelime zmučeně zasténal a v divokém odhodlání začal drásat na fólii celou řadu spirál. Náhle se zarazil a jeho zachmuřená tvář se rozjasnila úsměvem.

„To je ono!“ vykřikl. „Já věděl, že to dokážu! Já, patriarcha Deramus Empelime, jsem našel řešení všech problémů.“ Pyšně ukázal na kruh načrtnutý třesoucí se rukou na fólii. Vzápětí vykroužil nejistě druhý a pak ještě jeden. Zasmál se, pohlédl mi posměšně do tváře a vyhrkl: „Nepotřebuju žádné Arkonidany. Uznej to konečně, Allane! Co pohledáváš na mé lodi? Že mi chceš pomoci? S čím?“

„Jak se cítíš?“ zeptal se ho Karemus.

„Je mi fajn,“ odsekl patriarcha a nakreslil dalších šest kruhů. Pak zničehonic vyskočil, objal lékaře přátelsky prackou kolem ramen a zvolal. „Je nádherné mít přátele! Jsou všude. Na Olympu i na jiných planetách. Jsme jako jedna velká rodina.“

Současně ale táhl Karemuse k přepážce velitelského můstku. Vyhodil ho na chodbu, otočil se na mě a na Amrase a zavřeštěl: „A vy dva koukejte taky vypadnout z mé nádherné lodi dřív, než zapomenou na radost z kruhů a vlastnoručně vás vystrčí do vzduchoprázdna!“

Poslechli jsme ho, protože jsem se chtěl vyhnout přímému střetu.

^^^

Nebylo mi dvakrát dobře při pomyslení, že necháváme Skokany samotné na palubě N0-CHIRAMU. Jak jsem ale měl přinutit patriarchu, aby se vzdal domnělého štěstí v podobě prostého kruhu?

Je to symbol, znamení sounáležitosti, napadlo mě.

Na Olympu se bezpochyby odehrávaly stejné výjevy jako na palubě válcové lodi. Každý vytvářel obrovská množství geometrických obrazců a zdálo se, že byl spokojen až ve chvíli, kdy objevil kruh. Zarazilo mě, že se nikdo ze Skokanů nepokusil napodobit patriarchův kruh. Zřejmě musí na řešení přijít každý sám.

Ať už vládla na Olympu jakákoli duchovní moc, její vliv přetrvával. Dodatečně jsem byl rád, že jsem nevyslal na žádný z postižených světů výsadkové komando.

NOCHIRAM několikrát překvapivě poskočil a zrychlil. Místo, aby nabral nadsvětelnou rychlost a nechal Boscykovu hvězdu daleko za sebou, po několika minutách se obrátil a zamířil zpátky na Olymp. Skokani ignorovali všechny naše pokusy spojit se s nimi rádiem.

„Zřejmě existuje něco jako inkubační doba,“ prohlásil Velito Karemus. „A je jiná než u skenovacího zařízení. Nejspíš trvá několik hodin - až jeden den, a možná i déle -to podle psychického ustrojení postiženého. A také to závisí na intenzitě duchovní moci. Z dosavadních měření rezonátoru lze vyvodit, že náš protivník je den ze dne silnější.“

„Naši protivníci,“ opravil jsem ho.

^ x ^

Karemusova slova bezděčně vyvolala potřebu letět od jednoho světa k druhému. Nebylo mi však jasné, zda nás to skutečně přivede dál. Než jsem se stačil rozhodnout, došlo na GILGAMEŠ poplašné volání.

Pocházelo z Rofusu, deváté planety soustavy, Vega. Když jsme je rozšifrovali, zjistili jsme, že se na Ferrolu, osmé planetě soustavy zbláznilo veškeré obyvatelstvo. Současně jsme byli varováni, že každého, kdo se pokusí přistát na Ferrolu, postihne nedodratně stejný osud.

Proč zrovna Vega, nacházející se v bezprostředním sousedství Země?

Předal jsem všechny poznatky na Kamelot a přikázal jsem, aby GILGAMEŠ zrychlil. Ještě než jsme nalétli na Rofus, přešli jsme si všechny záznamy z Ferrolu. Obsahovaly výjevy, které jsme už znali.

Viděli jsme na jedné straně zoufalé Ferrony, kteří ještě neobjevili kruh, a na druhé straně jejich přešťastné soukmenovce, kteří horlivě kreslili všemožné kruhy.

Nyní bylo definitivně jasné, že stačilo pozorovat onen „čmárací syndrom“, aby se zjistilo, která z planet byla postižena paramentálními silami, uvolněnými na litinových světech.

Hlášení z celkem 51 zasažených světů potvrzovala všechny naše domněnky. V Mléčné dráze to začalo vřít a jedna fáma střídala druhou. Ukazovalo se, že protivníkovy akce dospěly zřejmě do rozhodujícího stadia.

Padesát jedna významných světů... Podle mě jich ale mělo být vlastně padesát dva.

Nový den, poslední květen roku 1289 NGL, potvrdil hořkou pravdu. Ze vzdálenosti ubohých 27 světelných let k nám dorazil další nouzový signál, tentokrát z časově posunuté Sluneční soustavy. Milá a Nadja Vandemarovy nám sdělovaly, že všichni obyvatelé Terry se zbláznili. Symptomy, které dvojčata uváděla, připouštěly pouze jediný závěr:

Čmárací mánie¹.

Epilog.

Nadešel čas. Ovládal potenciál svého světa a mohl ho konečně využít ke stavbě. Ta se měla stát do jisté míry jeho součástí. Filozof viděl smutnou prázdnotu, v níž zakrátko zazáří monument moci a velikosti.

„Dílo vznikne rychle.“

Sám nebyl schopen dokončit započatou práci, měl však k dispozici kruh soukmenovců. Vystrčil mentální tykadla a navázal kontakt s ostatními jednapadesáti Filozofy.

„Společně dovedeme toto dílo do konce.“

On, Jack, zesílil svůj vliv a zhušťoval své kruhy. Neexistovalo nic, co by je mohlo narušit.